

RECORDzine

NO RISK DISC **Nusantara Beat** GRAND CRU **Soulwax**
DESERT ISLAND DISC **Emilio Santiago** INTERVIEW **Eefje de Visser**

WINGS

THE DEFINITIVE SELF-TITLED COLLECTION

3LP • 1LP • 2CD • 1CD

Lieve muziekfanaten,

We zijn langzaam maar zeker alweer onderweg naar het einde van het jaar. Als muziekliefhebber denk je dan natuurlijk vooral aan de vraag: wat was dé plaat van het jaar? Een ongelooflijk moeilijke keuze - en deze maand maakt dat er niet bepaald makkelijker op. Ontzettend veel ijzersterke releases zo rond november gooien mijn jaarlijstjes weer helemaal overhoop. Gelukkig hebben we nog een maandje om erover te peinzen.

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofredactie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Daan Hutting, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 423 ligt 9 december in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

NUSANTARA BEAT

8 INTERVIEW

NUSANTARA BEAT

12 GRAND CRU

SOULWAX

37 KRENTEN UIT DE POP

O.A. SKULLCRUSHER

38 INTERVIEW

EEFJE DE VISSER

43 JORN'S KWARTEEUWTJE

RADIOHEAD

43 VERGETEN MEESTERWERKEN

JACK LEE

45 DJ CORNER

DUBTECHNO

46 INTERVIEW

AKIKO YANO

48 GEZIEN

O.A. LEIDEN INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

51 GESPOT

O.A. WESTSIDE COWBOY

53 THE PUNK PRINCIPLE

WIRE

55 INTERVIEW

HERMAN VAN VEEN

59 INTERVIEW

LE MOTAT

64 DESERT ISLAND DISC

EMILIO SANTIAGO

65 HIP HOP HISTORY

OUTKAST

67 ACHTER DE SCHERMEN

LE GUESS WHO ?

68 FILMS

O.A. HOT MILK

69 BOEKEN

O.A. HET VERHAAL VAN HET

70 INTERVIEW

SIWERT HOOGENBERG

Luistertrip: Chat Pile & Hayden Pedigo

Noiserock- en sludgemetalband Chat Pile is terug met een verrassende samenwerking: Hayden Pedigo, de Texaanse avant-garde-gitarist die een ongrijpbare mix van instrumentale country, folk en ambient maakt. Toch hebben ze twee duidelijke overeenkomsten die hen samenbrachten: ze wonen allemaal in Oklahoma en zijn niet vies van kritiek op politiek en de samenleving. Het resultaat is een album over maatschappelijk verval en een apocalyptisch Amerika. Geruststellend is het niet, maar mooi - op zijn eigen manier - zeker wel.

Interview: Akiko Yano

Een icoon binnen de wereld van Japanse city pop, jazz, funk en experimentele synths. Inmiddels is ze alweer 70 jaar, maar toen ze nog piepjong was stond ze al op de planken met de legendarische muzikanten die later Yellow Magic Orchestra zouden vormen: Haruomi Hosono, Ryuichi Sakamoto en Yukihiro Takahashi. Via het eigenzinnige label Wewantsounds wordt haar live-album (met dus die toekomstig YMO-leden) op vinyl uitgebracht: 7 O'Clock in Tokyo. Tatum sprak Yano over dit bijzondere moment in de Japanse muziekgeschiedenis!

66

foto: Noah Schielen

19

Grand Cru: Soulwax

Er is maar één goed systeem -en dat is een geluidssysteem! Afgelopen zomer speelden ze nog Best Kept Secret plat met drie drummers die perfect in sync speelden. Nu is het eindelijk zover, bijna 8 volle jaren na hun laatste plaat, FROM DEEWEE, kunnen we weer genieten van modulaire synthesizers, live drums, tape machines en bewerkte stemmen van Soulwax die ons vertellen dat geen enkel systeem deugt.

12

46

Achter de schermen: Le Guess Who?

Simon ging in gesprek met Bethany (programmeur) en Dafne (coördinator) van Le Guess Who? - een festival dat heel Utrecht overneemt met meer dan 150 artiesten in popzalen, kerken, clubs, loodsen en meer. Dit grensverleggende festival komt tot stand door middel van radicale programmering; dat is programmeren op basis van gelijkwaardigheid, empathie en menselijkheid.

NO RISK DISC

NUSANTARA BEAT

Nusantara Beat

(Glitterbeat Records)

LP, CD

Nusantara Beat heeft eindelijk een debuutalbum uit, en wat voor een. Het is een plaat vol eigenzinnige tracks die eer aandoen aan het land van hun voorouders: Indonesië. Duidelijk is terug te horen dat deze band over de jaren goed op elkaar is ingespeeld. Ze houden het elk moment spannend door hun verfijnde samenspel en het gebruik van Indonesische toonladders in de gitaren, uitdagende ritmes in de drums/percussie en het karakteristieke, doch dromerige stemgeluid

van zangeres Megan de Klerk. Je zou bijna vergeten dat deze band gewoon uit Amsterdam komt, al helemaal als je kijkt naar hun internationale wapenfeiten. Nusantara Beat is here to stay; niet alleen door hun dynamische sets op de festivalpodia, maar nu ook vereeuwigd op een minstens zo dynamisch debuutalbum. Energieke tracks als 'Tamat' en 'Bakar' kenmerken de pulse en snelheid van de band. Terwijl nummers als 'Di Pantai' en 'Cinta Itu Menyakitkan' de groovy en emotionele kant van de band belichten. De band heeft niet alleen Indonesische wortels, maar ook wortels in de Nederlandse indie scene met (ex)-leden van Jungle By Night, EUT, POM en Altın Gün. Met deze plaat laten ze horen dat net zo relevant zijn als deze wortels. 'Nusantara Beat' van de gelijknamige band is een debuutplaat die hun identiteit definitief op de kaart zet en ons allemaal meeneemt op een roerige, avontuurlijke trip naar Indonesië waarin ze zowel hun voorouders eer aandoen als hun eigen weg en sound hebben gevonden. (Daan Hutting)

INTERVIEW NUSANTARA BEAT

Al een aantal jaar is Nusantara Beat een graag geziene gast op nationale en internationale festivals. De Indonesisch-Nederlandse superformatie met (ex-)leden van Jungle By Night, EUT, POM en Altin Gün had tot op heden nog geen debuutalbum uitgebracht. Na wat singles via Bongo Joe Records de wereld ingeslingerd te hebben is het eerste album nu eindelijk daar, door ons bestempeld als No Risk Disc. Nieuw op deze plaat zijn de eigen tracks. Waar Nusantara Beat eerst bewerkingen van Indonesische traditionals speelde, bestaat de debuutplaat uit volledig eigen werk. Hoog tijd dus voor een gesprek met Megan de Klerk (vocals) en Gino Groeneveld (percussie) over hun inspiraties, het omarmen van dingen loslaten en hun internationale succes.

(Door: Daan Hutting)

Muzikale roots

Nusantara Beat begon als een project waarin Nederlandse muzikanten hun Indonesische roots wilden verkennen. "We hebben al veel geleerd, maar er valt nog zoveel te ontdekken. Er zijn eindeloos veel eilanden en sferen waarin we kunnen zoeken. We halen momenteel veel inspiratie uit dangdutmuziek" (een Indonesisch popgenre met Maleisische en Indiase invloeden red.). De band heeft al veel gezien in korte tijd, ze tourden door Azië en in Nederland hebben ze festivals als Lowlands en Down The Rabbit Hole al kunnen afvinken. Dit alles zonder album. Was dit altijd al het plan? "Nee, het is zo gelopen. Na de eerste show ging het al best hard en ook bij Noorderslag werden we goed ontvangen. Die snelheid geeft ook wel spanning, omdat er gelijk veel mensen meeluisteren met onze muzikale zoektocht. Afgelopen jaar hebben we het wat rustiger aan gedaan met touren om dit album af te kunnen maken."

'New era' en loslaten

Het album opent met de tweede single Ke Masa Lalu. Het intro, bestaande uit epische a capella vocalen, voelt ook echt als een nieuw begin. Zien jullie het album ook als een nieuw begin? "Zeker, new era! We speelden hiervoor traditionals. Nu zijn het onze eigen nummers, waarin we de sfeer van die traditionals combineren met modernere invloeden. Daarin ben je natuurlijk op zoek naar hoe traditioneel je het wil hebben en hoe modern. Ik denk dat we daarin een mooie balans hebben gevonden als band." Een thema van het album is dingen loslaten en de controle, of misschien zelfs jezelf verliezen, zoals in het nummer Hilang Kendali. Wat moesten jullie zelf loslaten om dit album te maken? "Dit is het eerste project waarin ik überhaupt niet in het Engels zing." Zegt zangeres Megan de Klerk die hiervoor zong in de indie-band EUT. "Dat loslaten vind ik nog steeds heel spannend en heel leuk. Daarnaast denken we niet te veel na over hoe het

ontvangen gaat worden. Ook omdat het spannend kan zijn als Nederlander met Indonesische roots. Dan krijg je soms een imposter syndrome. Val je niet door de mand? Of hoe authentiek kunnen wij zijn? Terwijl dat voor ons allemaal natuurlijk een heel persoonlijke lading heeft. Je vindt steeds meer een stukje van jezelf in die cultuur. Als je gewoon muziek maakt en interesse hebt in die cultuur, dan kan je die gedachtes loslaten. Hoe hebben jullie dit album geschreven, al jammend of meer met individuele inbreng? "Een beetje van beiden, 50/50. We gaven elkaar ook de opdracht om thuis ideeetjes te maken waar nummers uit zijn gekomen. Zoals bij Di Pantai, die hadden Rouzy en Sonny voor een groot gedeelte opgezet. Dat liedje gaat over een oud mannetje met geheugenverlies dat steeds naar het strand wandelt en denkt 'hoe kom ik hier?' en denkt dan aan zijn vrouw. Het staat symbool voor dingen niet altijd goed weten in het leven, of mensen die je vergeten. De main riffs van Bakar komen van Jordy. Zo heeft iedereen zijn aandeel. Maar we hebben ook veel gejamd. Dan zijn er in een half uur vijf ideeën, die luisteren we terug en dan pakken we daar iets uit. Tamat is zo'n nummer, die hebben we vrij snel geschreven in de repetitieruimte. Maar uiteindelijk is alles van iedereen, iedereen heeft zijn aandeel."

Indonesisch instrumentarium

Tijdens hun reizen naar Indonesië heeft de band ook authentieke instrumenten leren kennen die te horen zijn op het album. "Tijdens onze eerste reis naar Indonesië heeft gitarist Rouzy een kacapi gekocht, een soort harpinstrument in een specifieke stemming. Die hebben we meteen verwerkt in drie tracks op het album. Onze drummer Sonny heeft ook in Indonesië kandangles gehad (een percussie-instrument dat je veel hoort in Indonesische Gamelan ensembles red.) Deze is ook op de plaat terug te horen."

Jullie muziek voelt vaak tropisch en klam aan, terwijl jullie het grootste gedeelte van het jaar in het druilerige Nederland verkeren. Hoe kwamen jullie in die Indonesische mood tijdens het schrijfproces?

"Onder andere de pelog- toonladder die we veel gebruiken zorgt voor de tropische sfeer die je omschrijft. Dit is een traditionele toonladder uit Indonesië die wordt gebruikt in Javaanse en Balinese gamelanmuziek

die direct een soort mystiek, mysterieus gevoel geeft. Verder eten we graag Indonesisch samen, Rouzy kan goed Indonesisch koken. Soms komt hij tijdens repetities met lekker Indonesisch eten aanzetten. Dát en de thermostaten wat hoger zetten in de studio."

Familieband

Als het om Nusantara gaat, wordt er vaak gesproken over een 'superformatie' omdat jullie al eerder in succesvolle bands hebben gezeten. Wat zijn lessen die jullie uit die andere bands hebben meegenomen om Nusantara nu tot een succes te maken? "Ik denk dat we ook zo snel als

band zijn gegroeid omdat we een bepaald niveau hebben, vanwege die eerdere bands. We weten wat een show nodig heeft en zijn goed op elkaar ingespeeld. We zijn niet zo extreem zenuwachtig per se voor een show. Alles is best wel goed georganiseerd. Daarnaast hebben we geleerd om te communiceren, in deze band nemen we de ruimte om in te checken bij elkaar. 'Hoe gaat het? Hoe voel je je?' Heel erg zorgzaam voor elkaar. Het voelt heel erg als een familietje. Uiteindelijk is het muziek maken maar 10% van de tijd die je doorbrengt met elkaar, daarom is het sociale aspect heel belangrijk."

Hoe wordt het album in Indonesië ontvangen? "Goed! We werken samen met het Indonesische platenlabel Demajors. Zij vinden het

te gek en zeggen dingen als 'my friends really love it!' Onze muziek is daar ook viral gegaan, vooral op YouTube en TikTok volgens mij. In de comments lees ik weleens 'Komt dit uit Indonesië? Wat is dit vet!' De meeste Indonesiërs vinden het heel vet dat we hiermee bezig zijn."

Toekomstmuziek

Zoals jullie zingen op de eerste single 'Telah Tamat' (de tijd is om), ook van dit interview. wat kunnen we verwachten van Nusantara Beat na het album? "We hebben eerst een Nederlandse clubtour vanaf november en in januari spelen we op andere plekken in Europa. Daarna denk ik dat we misschien wel een drukke zomer gaan krijgen. Dat is wel het plan in ieder geval, om een paar grote festivals in Nederland te pakken en wie weet weer terug naar Indonesië te gaan."

Het gelijknamige debuutalbum van Nusantara Beat is vanaf 14 november overal verkrijgbaar.

ALFA MIST Roulette (News / Sekito)

"Roulette" is het zesde studioalbum van Alfa Mist. Deze veelzijdige artiest beweegt zich moeiteloos tussen jazz, hiphop, R&B en neoklassiek, waarbij gevoel

en verbeelding centraal staan. Op deze plaat neemt hij je via vijftien nummers mee door een door hem geschetste nabije toekomst, waarin reïncarnatie een krachtig instrument is waarmee je dromen en vorige levens aan elkaar kunt koppelen. Hoe zou dit de samenleving vormen? Deel je de kennis die dit oplevert met anderen zodat ze meer kunnen leren over hoe de wereld werkt? Deze en andere ideeën worden uitgedacht en onderzocht op de plaat. Openingsnummer "Reincarnation" begint met strijkers die abrupt worden weggedraaid en spoken word en blazers hand in hand verder gaan. De reis is begonnen. "Roulette" is een nummer in driekwartsmaat met een fraaie feature voor trompettist Johnny Woodman. "All Time" een meer vocaal nummer met een bijdrage van zangeres Tawiah. De wisseling van maatsoorten op de plaat en het spelen met de tijd in de muziek, past bij het idee dat tijd niet lineair is. Mooi hoe een abstract idee van Alfa Mist wordt gematerialiseerd in de muziek. Met het vorderen van de plaat treed je een nieuw muzikaal universum binnen. Meegevoerd op mooi geschreven melodieën voor strijkers en blazers, ingebed in het zacht en psychedelisch aandoende spel op toetsen door Alfa Mist. (Vera Verwoert)

APHEX TWIN Classics (V2)

Classics is een verzameling van Aphex Twin's eerste ep's: Analogue Bubblebath, Didgeridoo en Xylem Tube. Richard D. James, toen nog

begin twintiger, experimenteerde destijds met minder subtiele stijlen als acidcore, breakcore en industrial techno. Didgeridoo is bijvoorbeeld een gejaagde rave track, gebouwd rondom een elektronische reproductie van het blaasinstrument uit de titel. Hij speelde dit nummer soms aan het einde van zijn show, met de intentie om zijn publiek weg te jagen. Ook dat is 'classic' Aphex Twin. (Laurence Tanamal)

ASH Ad Astra (Pias / Fierce Panda Records)

Het Noord-Ierse trio Ash, ooit in 1992 gestart als kwartet, is op het Europese vasteland nooit zo groot geworden als aan de andere kant

van de Noordzee. Hun debuut '1977' bezette in 1996 al meteen de hoogste positie van de Engelse albumlijst, een prestatie die ze in 2001 wisten te herhalen met 'Free All Angels'. Dit nieuwe album is het negende op

hun cv, telt twaalf liedjes die stilistisch ondergebracht kunnen worden in de driehoek poppunk, Britpop en (alternative) rock. De mannen hebben "iets" met ruimtevaart: debuutalbum '1977' was vernoemd naar het jaar waarin de film Star Wars verscheen en 'Ad Astra' is ook weer ruimtevaartgerelateerd, niet in het minst door de hoes. Het is weer heerlijk om te luisteren naar liedjes als het naar The Smiths lonkende Which One Do You Want, het radiogenieke Give Me Back My World, het lekker lange Deadly Love en de aanstekelijke poppunksongs Hallion, Keep Dreaming en Jump In The Line, een cover van Harry Belafonte. (Joop van Rossem)

ATA KAK Batakari

Ata Kak verraste de wereld met Obaa Sima, een explosieve mix van elektronische muziek en Twi-hiplife. Ooit vergeten na zijn oorspronkelijke release in 1994, groeide het album via Awesome Tapes From Africa uit tot cultklassieker. Nu is hij terug met nieuwe muziek: energiek, ambitieus en diepgeworteld in Ghanese traditie. Zijn herkenbare scatting, ritmische raps en traditionele instrumentatie maken zijn comeback onweerstaanbaar. Ata Kak bewijst opnieuw dat zijn unieke geluid nog steeds fris, dansbaar en grensverleggend is. Een must-hear. (Simon Arends)

BJÖRK Cornucopia Live

Zeker bij zo'n multimedia muzikant als Björk kom je met een digitaal promolinkje niet weg om een goede recensie te schrijven. Want als iemand echt alles uit de kast trekt dan is het Björk wel. Cornucopia (vertaald: hoorn des overvloeds) is een CD weergave uit 2023 van de liveshow die eerder een global release kende via de bioscopen. Een show van met orkest, ballet, filmbeelden en natuurlijk de uit duizenden herkenbare stem en performance van Björk. Het klinkt 22 songs lang goddelijk zeker als je van de eigenzinnige Björk houdt. Toch kon ik het niet nalaten om via YouTube ook de beelden van dit optreden te bekijken en dan word je helemaal gegrepen en zit je op de punt van je stoel Cornucopia live te ervaren. Wat een creativiteit heeft die Björk toch! Het wordt weer eens tijd dat ze Nederland trakteert op zo'n bijzonder liveoptreden. (Frank de Bruin)

BOGERT, MARK Antiquity Neon (Suburban / Construction Records)

Vorig jaar zag ik Mark Bogert op het Night Of The Progs festival in Duitsland de plaats innemen van de legendarische John Mitchell

tijdens het optreden van Arena. Daar maakte hij een enorme indruk op me, meer dan hij in zijn Knight Area jaren ooit maakte. Hij komt nu met een prachtig solo album, waarop hij je trakteert op tien zeer smaakvolle en goed verteerbare instrumentale nummers. Zijn gitaarspel komt uit de Satriani/Vai school, maar hij

GRAND CRU

SOULWAX

All Systems Are Lying (Virgin / DEEWEE)

LP transparent, LP red, LP, CD

Alle systemen liegen - computers, de overheid, zelfs dit album. Want wat is een rockalbum zonder elektrische gitaren? Het is alweer zeven jaar geleden dat het laatste studioalbum van de gebroeders Dewaele uitkwam. Toch zaten ze al die tijd niet stil. Als DJ-duo 2ManyDJs speelden ze menig festival plat en hun label DEEWEE pompte succesplaat na succesplaat eruit; van Charlotte Adigéry & Bolis Pupul tot Marie Davidson. Op Best Kept Secret afgelopen zomer werd de tip van de sluier al opgelicht. Daar speelden ze al een aantal nieuwe nummers, vergezeld door maar liefst drie (!) drummers die perfect synchroon drumden in een imposante stellage. Daarmee toonden ze hoe dit album pas écht tot leven komt op het podium. Op All Systems Are Lying zijn momenten die heel herkenbaar als de eigenzinnige Soulwax aanvoelen. Zo bijvoorbeeld het nummer 'Meanwhile On The Continent', dat opent met drums die doen denken aan het intro van 'It Is Always Binary' van de vorige plaat. De plaat lijkt thematisch in de hedendaagse tijdgeest te passen doordat het maatschappijkritisch is op bepaalde tracks ('All Systems Are Lying', 'Constant Happiness Machine'). Toch lijkt het escapisme de boventoon te hebben. Zware onderwerpen worden afgewisseld met luchtigheid en vergezeld van een energie die ontsnapping biedt richting de dansvloer ('Run Free'). Op tracks als 'Hot Like Sahara' en 'Idiots In Love' is het gevoel van een rockalbum duidelijk hoorbaar -de gitaren zijn vervangen door synths. Soulwax weet met All Systems Are Lying hun karakter te behouden en tóch weer te vernieuwen. En ga ze zeker een keer live zien!

(Lotte Hurkens)

speelt niet zomaar heel veel nootjes per seconde. Zijn composities zijn allemaal even smaakvol, harmonieus en met veel gevoel en virtuositeit neergezet. Er zit zoveel gelaagdheid in z'n muziek, of je het nu hebt over de vinnige opener Thermal Properties of de fonkelende ballad Mercury Glow, Bogert is altijd in controle met z'n harmonieën. Extra bijzonder is de bijdrage van de onlangs overleden Edward Reekers die uiterst sfeervolle woordloze zang aan het akoestische Light Of Love toevoegt. Mark Bogert behoort tot de top van de Nederlandse gitaarwereld! (Gert van Engelenburg)

LEVI BOON

For Days, For Hours

'For Days, For Hours' is het debuut van singer-songwriter Levi Boon, die garant staat voor het betere indiefolk werk.

Dit album is een gewaagd debuut waarin ze de randen van een traditionele singer-songwriter opzoekt en balanceert tussen spannende vernieuwing en invloeden van gevestigde namen als Julia Jacklin en Weyes Blood. Haar nummers laten je verzinken in gedachten op een regenachtige herfstdag. De ideale timing dus om deze plaat eind oktober uit te laten komen; regen tegen het raam, een kopje kamillethee en Levi Boon op de speakers. (Daan Hutting)

CALLIER, TERRY

The New Folk Sound Of Terry Callier

Schitterende souljazzalbums maakte Terry Callier, gezegend met een fantastische stem, met name in de eerste helft van

de jaren zeventig, maar erkenning liet decennia op zich wachten. Op zijn debuut uit 1968 bevond hij zich nog meer in de folkhoek, al klinken traditionals als Cotton Eyed Joe en I'm A Drifter in zijn handen anders dan welke andere versie ook. Onbegrijpelijk dat dit indrukwekkende debuut destijds niet op waarde werd geschat. Niet alleen originele persingen zijn onbetaalbaar, ook voor latere vinyluitgaven moet diep in de buidel getast worden. Extra mooi dus dat dit meesterwerk nu weer beschikbaar is dankzij ons eigen Concerto Records. (Marco van Ravenhorst)

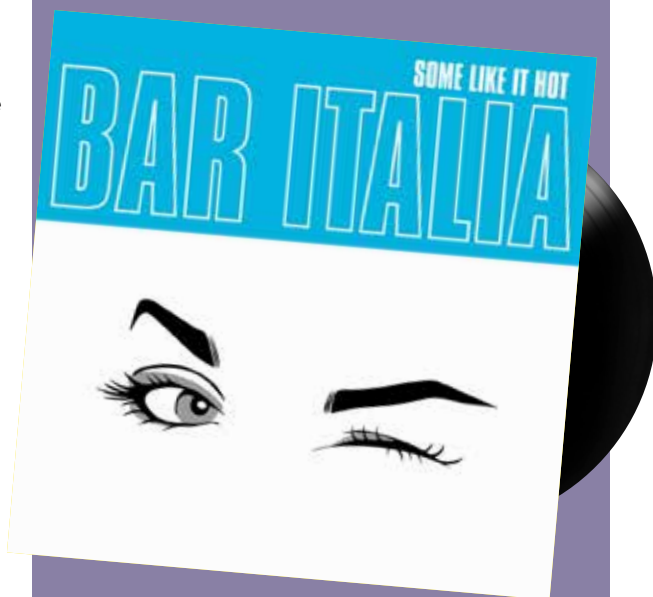
CARDI B

Am I The Drama?

Het is alweer ruim zeven jaar geleden dat Cardi B debuteerde met Invasion Of Privacy, met daarop de Amerikaanse nummer 1 hit Bodak Yellow en het nog

succesvollere I Like It met Bad Bunny en J. Balvin. Het is nu het succesvolste rapalbum van een vrouw van deze eeuw. Toch leek Cardi B sindsdien alleen nog in het nieuws te komen vanwege allerlei randzaken. Uitzondering was WAP, haar inmiddels vijf jaar oude succesvolle samenwerking met Megan Thee Stallion, hier toegevoegd als bonustrack. Cardi B lijkt op Am I The Drama? niet over een nacht ijs te zijn gegaan, want het album duurt 1 uur en 11 minuten en bevat

LUISTERTRIP

BAR ITALIA

Some Like It Hot

(Bertus / Beggars)

bar italia, de cool kids van de Engelse gitaarscene. Te cool voor hoofdletters, te cool om zich in hokjes te laten duwen, en te cool om zich druk te maken om hoe goed ze kunnen zingen. Het Londense trio (live aangevuld met extra leden), bestaande uit Nina Cristante, Sam Fenton en Jezmi Tarik Fehmi, maakt zich alweer op voor haar vijfde album. De titel is Some Like It Hot, vernoemd naar een (uiteraard heel coole) zwartwitfilm uit 1959. Marilyn Monroe in de hoofdrol, who else. Twee jaar hebben we erop moeten wachten. Vrij lang in bar italia-terminen. Maar het heeft wel geleid tot een daadwerkelijke verandering in de sound van de band. Uitgewerkte liedjes, heldere productie, duidelijkere songstructuren en poppy refreintjes. Wie had dat gedacht? Een catchy melodietje toverde bar italia altijd al graag tevoorschijn in die kenmerkende lo-fi indieliedjes. Zelf noemen ze het simpelweg toegankelijke, catchy muziek. Maar daar doen ze op Some Like It Hot nog wel een schepje bovenop. Wissel die heerlijke popnummers ook nog af met langzame ballads of een punky uitschietertje en er staat gewoon weer een sterke plaat. Zelfverzekerd was dit drielal altijd al, maar zo zelfverzekerd klonken ze nog niet eerder. (Daan van Eck)

THE ROLLING STONES **BLACK AND BLUE**

2025 EXPANDED EDITIONS

FEATURING A BRAND NEW MIX FROM STEVEN WILSON, 6 UNRELEASED TRACKS
AND STUDIO JAMS, LIVE RECORDINGS FROM EARLS COURT AND MORE

SUPER DELUXE | DELUXE | 1LP | 1CD

NOVEMBER 14TH

BRUCE SPRINGSTEEN
Nebraska '82: Expanded Edition
 (Sony)
 5LP, 5CD

Met een film in de bioscoop die zich richt op de periode dat Bruce Springsteen Nebraska opnam, was een heruitgave van dit album uit 1982 een logische stap. En gelukkig maakt The Boss zich er niet gemakkelijk vanaf. Bruce was in 1982 een favoriet van zo'n beetje alle muziekcritici ter wereld, maar moest de écht grote commerciële stap nog maken.

Zijn platenmaatschappij zette vol in op de opvolger van The River, en schrok zich helemaal te pletter toen ze Nebraska hoorden. Een plaat vol met akoestische demo's, hoorbaar opgenomen in een DIY studio in Bruce's slaapkamer, bevolkt met trieste en depressieve figuren die niet zelden aan het eind van de songs nog destructiever waren dan toen ze er in gingen. Springsteen zette echter door, en in retrospectief is niet alleen één van de meest gedurfde albums van welke grote artiest dan ooit, maar ook één van Bruce's beste albums. Al die jaren jekte Bruce dat de demo's die hij van dezelfde songs maakte met de volle band niet meer bestonden, nu besloot hij toch ze op de extra nummers van deze editie te zetten. Daarnaast een aantal outtakes die de plaat niet haalden, waarbij meteen opvalt dat zowel Born In The USA als Downbound Train altijd deel uitmaakten van de Nebraska songs. Het extra materiaal, ook nog een recent concert met alle nummers live, is geweldig om te horen. Maar het is vooral een herinnering dat het originele album werkelijk een hoogtepunt in de Amerikaanse muziekhistorie is en angstaanjagend actueel. (Jurgen Vreugdenhil)

TAME IMPALA
Deadbeat
 (Sony / Columbia)
 LP coloured, LP, CD

Fenomeen Kevin Parker van Tame Impala kent geen druk van tijd. Zijn laatste plaat The Slow Rush stamt alweer uit 2020. Na jaren van stilte dropte hij eind juli de single End Of Summer. Tame Impala meets techno? Het nummer begint lieflijk, krijgt na vijftien seconden een lichte beat die uitmondt in een Jeff Mills-achtige beuker. Daarna volgden Loser en Dracula: Loser is

luchtiger, funky en knipoogt naar Becks gelijknamige hit. Dracula neemt ons met pulserende baslijnen en een hypnotiserende groove terug naar de spanning van Currents; donker, dansbaar en onweerstaanbaar. Een typerende Tame Impala-track die meteen raakt, net als opener My Old Ways, het dansbare No Reply en het aanstekelijke Obsolete. Op Deadbeat laat Parker zijn psychedelische veren deels vallen en kiest hij voor de dansvloer. Kale beats, hemelse vocalen en subtiele melancholie bepalen de toon. In My Old Ways schudt hij zijn verleden van zich af met een stampende housebeat, Not My World barst halverwege open in een broeierige clubnacht en Ethereal Connection is rauw, donker en vuig. Zelfs het new agey Piece Of Heaven krijgt glans door Parkers melodische gevoel. Deadbeat klinkt als een volwassen Tame Impala. Minder zweverig, meer mens. Als jonge vader en nachtelijke dj vindt Parker balans tussen hartslag en stroboscoop. Deadbeat ademt rust én roes. De muziek groeit duidelijk mee met het genie Kevin Parker. (Jelle Teitsma)

TOP 2000

DE DECENNIA VAN DE TOP 2000

7 NIEUWE DUBBEL LP'S OP GEKLEURD VINYL

OOK VERKRIJGBAAR ALS 7 CD'S

23 nummers. Gelukkig is veel van het gebodene van uitstekende kwaliteit. Niet alleen bijt ze ferm van zich af en wenst ze haar vijanden het nodige toe, ook laat ze zich van een zachtere kant horen of exotische in salsatune Bodega Baddie. En alles is lekker spaarzaam en goed geproduceerd. (Erik Damen)

MARIAH CAREY Here For It All

Ze doet al jaren niet meer aan leeftijden, maar intussen zit Mariah Carey wel al 35 jaar in het vak. Dat er nu met Here For It All weer een nieuw studioalbum van de Amerikaanse diva is verschenen, is dan ook niet heel ontoevallig. La Carey laat op haar zestiende wapenfeit soul, r&b, hiphop en gospel de hoofdrollen spelen. Uitschieters zijn Mi, Play This Song (met Anderson .Paak), Type Dangerous, Sugar Sweet, Nothing Is Impossible, I Won't Allow It, Jesus I Do (met The Clark Sisters) en de albumtiteltrack Here For It All. (Stef Ketelaar)

THE CRANBERRIES MTV Unplugged

Alweer 30 jaar geleden was het tijd voor the Cranberries om deel te nemen aan MTV Unplugged. Vele bands hadden zich hier al aan gewaagd. Het unieke van deze sessie is het feit dat de opname nooit op plaat uitgekomen is. Gedateerd klinkt het zeker niet, de bekende nummers zoals Linger en Zombie lenen zich goed voor de akoestische aanpak met de uit duizend herkenbare stem van zangeres Dolores 'O Riordan. Fijn om deze band weer te beluisteren! (Willem de Man)

TYLER, THE CREATOR Chromakopia

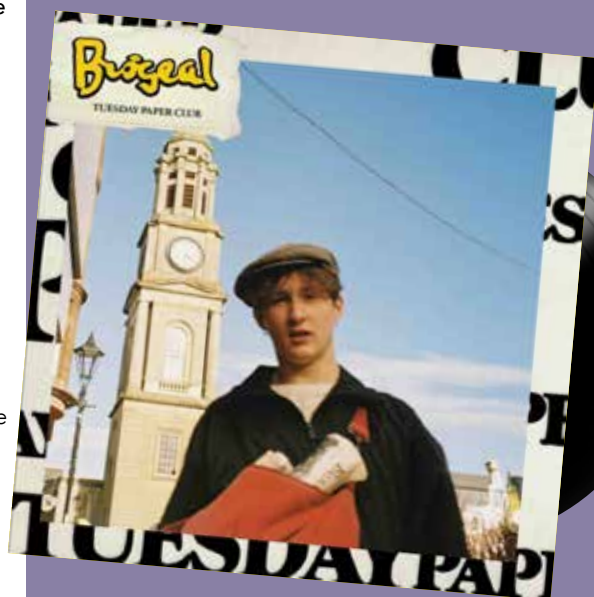
Produceren, rappen, gevoelige en oprechte teksten schrijven en kleding ontwerpen: wat kan Tyler Okonma, beter bekend als Tyler the Creator, eigenlijk niet? Door de jaren heen wist Tyler steeds beter zijn emoties te uiten in zijn instrumentaties en zijn teksten, en Chromakopia was hier een schoolvoorbeeld van. Nog nooit was hij oprechter dan op deze plaat, zijn kijk op liefde, zijn fans en zichzelf staan dan ook centraal. Het was misschien even wachten, maar nu verschijnt hij ook eindelijk op vinyl waarmee we de intrinsieke en oprechte teksten van Tyler nog net iets meer kunnen gaan waarderen. (Ruben de Melker)

DIJON 🍷 Baby (Warner)

Dijon is niet de mosterd na, maar de maaltijd zelf. Want met Baby wordt er een even verrassende als verrukkelijke plaat geserveerd. Net als zijn zielsverwant, geestesbroeder en veelvuldige collaborateur mk.gee, timmert Dijon Duenas al een tijd aan de weg met een zolderkamerige DIY-benadering die tegelijkertijd intiem en persoonlijk klinkt, maar gelikt genoeg is om een groter poppubliek

LUISTERTRIP

BRÒGEAL Tuesday Paper Club (Pias)

Brògeal, een folk/punk/indie band-pop uit het kleine stadje Falkirk in centraal Schotland, is een buitengewoon opgewekt en energiek muziekgezelschap. De vergelijking met de Pogues komt als eerste bovendrijven, maar is niet correct. Al is het maar omdat The Pogues lers-Brits waren, en Brògeal puur Schotse roots heeft. Dat heeft overigens grote gevolgen heeft voor de verstaanbaarheid van de songs. Zeker bij de snelle nummers beperkt de verstaanbaarheid van het plat-Schots zich tot de titel van de song in kwestie. Brògeal gebruikt naast 'gewone' gitaren, bas en drums, ook minder voor de hand liggende instrumenten als accordeon, banjo, bouzouki, mandoline en fluit (pennywhistle). De voortrazende trommels in openingsnummer 'Tuesday Paper Club' zetten meteen de toon: 'Gaan als de brandweer! Gaan!' Pas in track vijf wordt er een beetje gas terug genomen. Goed voor de verstaanbaarheid! De ballades op het album zijn minder eenvormig dan de voortrazend uptempo nummers. Live lijkt Brògeal op een hedendaagse popversie van The Pogues. Maar dan minder bezig en minder punk. De moshpit van Brògeal bestaat uit druk heen-en-weer springende, uit volle borst meezingende genietters. Een Engelse omschrijving wil ik je niet onthouden. Website Louder Than War heeft het over: 'It's schweet as fuck, hard as nails and as cutting as the wind on a Highlands winter morning.' En zo is het! (Fons Delamarre)

DO 18 DEC
BLACKBIRD
CHRISTMAS GETAWAY TOUR

DO 18 DEC
THE DUTCH EAGLES

VR 19 DEC
JEANGU MACROOY

VR 19 DEC
**CLASSIC HITS
IN CONCERT**

ZA 20 DEC
THUISBASIS
MET O.A. JAWATI, DUVEL &
GIT HYPER, ZWATEWATER

ZA 20 DEC
MARBLE SOUNDS

ZO 21 DEC
**DENNIS VAN
AARSSSEN**

ZO 28 DEC
MY FIRST FESTIVAL

MA 29 DEC
THE DUTCH QUEEN

ZA 3 JAN
**BEE GEES BY
MAINCOURSE**

WO 7 JAN
**AMSTERDAM
SINFONIETTA
& MARIA MENA**

DO 5 FEB
MAYHEM
+ SPECIAL GUEST: MARDUK + IMMOLATION

VR 6 FEB
**BLUE GRASS
BOOGIEMEN**

ZA 7 FEB
ACINDC & FRIENDS

WO 11 FEB
**NABIL &
METROPOLE ORKEST**

DO 12 FEB
EEFJE DE VISSER

SPOTGRONINGEN.NL

te bereiken. En net als mk.gee, maar ook de meest recente versie van Frank Ocean die we mochten bewonderen, brengt hij de sexiness van soul terug tot haar meest abstracte fundamenteën. Op Baby resulteert dit in een collagegeluid dat experimenteel genoeg is om de muzieksnobs te bekoren en gevoelig genoeg om tieners tot tranen te beroeren. Ook de onorthodoxe liedjes van stillere r&b-helden in het genre, zoals een Van Hunt, Bilal en een oudere Raphael Saadiq, weerklinken in de catchy doch complexe composities van Dijon. Denk: de meest slicke soul refreintjes, gitaarlicks en drumcomputers, die met regelmaat door de mangel worden gehaald en tot op de botten worden grstript en worden vervormd. Denk: Prince die een plaat zou maken met Flying Lotus. Maar denk vanaf nu vooral gewoon Dijon. (Stef Mul)

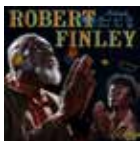
THE DIVINE COMEDY **Rainy Sunday Afternoon** (Pias / Divine Comedy Records)

Het is alweer zes jaar geleden dat Neil Hannon, de drijvende kracht achter The Divine Comedy, ons met nieuw werk verraste. Hannon weet altijd nieuwe, subtiele elementen in zijn muziek te verweven, wat meteen blijkt uit het bijna country rock achtige openingsnummer, Achilles. Moeiteloos wordt er overgeschakeld naar het jazz-achtige The Last Time I Saw The Old Man, of naar de folk van The Man Who Turned Into A Chair. Verbindende factor is altijd de rijke orkestratie, die alles voorziet van een melancholische sound. Veel strijkers, maar ook een prachtige accordeon en dichtbevolkte koortjes. Hannon's stem is duidelijk aan het rijpen, maar dat past precies bij de tijdloze sound, en kan nog altijd alles aan, getuige het mooi-desperate I Want You. De luxe versie is voorzien van een volledig album met concert opnames uit 2022 in Londen en Parijs, wat gelijk een mooie alternatieve verzamelaar is van het beste werk van The Divine Comedy. Waar dit nieuwe album moeiteeloos ook kan worden toegerekend. (Jurgen vreugdenhil)

FINK **Wheels Turn Beneath My Feet II**

Zelf ken ik Fink sinds 2019, toen zijn fascinerende album Bloom Innocent verscheen, een album waarop folk en elektronische muziek werden samengesmolten. Wheels Turn Beneath My Feet II is het tweede live-album, dat Fink uitbrengt van zijn liveoptredens all over the world door de jaren heen, uit onder andere Warschau, Berlijn, Parijs en Amsterdam. Zelf zegt hij dat een liveoptreden nooit hetzelfde is. Bij beluistering denk je inderdaad voortdurend: "Daar had ik bij moeten zijn!". (Fons Delamarre)

ROBERT FINLEY
Hallelujah! Don't Let The Devil Fool Ya

Terwijl dit alweer zijn vierde album voor Easy Eye Sound, het label van Black Keys'

Dan Auerbach, is, wordt Robert Finley's droom om een echt gospelalbum te maken nu pas bewaarheid. De basis voor Hallelujah! Don't Let The Devil Fool Ya werd in één dag live in de studio vastgelegd, met ruimte voor improvisatie en inspiratie "recht uit de ziel". Hoewel het album voortkomt uit de gospel, is het verre van traditioneel. Rauwe blues en soulvolle grooves met de bezieling van gospel, waardoor een unieke sound ontstaat. Heerlijk. (Erik Damen)

GHOSTFACE KILLAH
Supreme Clientele 2

Een sequel uitbrengen met dezelfde titel als je één van de meest iconische HipHop-albums. Om maar met Run

DMC te spreken 'It's Tricky'. Op 'Supreme Clientele' uit 2000 een ontketende Ghostface Killah op de top van zijn roem. 'Supreme Clientele 2' is alweer zijn 13e studioalbum, maar de wat vlakke producties maken dit tweede deel iets minder iconisch... Geen RZA-productie te vinden op de plaat en dat is wel jammer. Maar valt er dan niets te genieten? Nou, zeker wel! Check de vette tracks 'Rap Kingpin' en 'Candyland', die nemen je mee terug naar de soulvolle hoogtijdagen van Tony Starks. Heerlijk! (Dirk Monsma)

GORKI
Gorky
(Warner)

Het "speelse huwelijk tussen lichtheid en ernst." Zo omschreef het NRC ooit het literaire werk van Luc de Vos. De zanger-schrijver-televisiepersoonlijkheid

zocht daarin ook graag de dunne scheidslijn tussen grootheidswaanzin en oprechte zelfspot op. Wie durft zich in een interview aan David Bowie voor te stellen als de grote rockster van Vlaanderen of aan Meat Loaf te vertellen dat zijn Paradise by the Dashboard eigenlijk te sloom was, om zich in zijn eigen teksten vervolgens kwetsbaar op te stellen als een kind die verliefd wordt op de moeder van zijn vriendinnetje? In 2014 overleed hij zeer onverwachts, maar nog altijd worden de Vos en zijn band Gorki (FKA Gorky) node gemist door de Belgische massa en een Nederlands cultgevolg. Het destijds nog gelijknamige debuutalbum kreeg gek genoeg nooit een vinyl-release. Dat, terwijl een nummer als Mia ("een lijflied voor losers") jaarlijks wordt genoemd als tijdloze Nederlandstalige klassieker. Daar komt nu verandering in. Melorock met een typisch Belgische tong(/in)slag voor losers in de liefde. (Stef Mul)

LUISTERTRIP

CHAT PILE/HAYDEN PEDIGO
In The Earth Again

(Coast To Coast / Computer Students)

In het genre van opvallende samenwerkingen verschijnt hier weer een mooie toevoeging. De panische noiserock en sludgemetalband Chat Pile brengt een gezamenlijk album uit met... Hayden Pedigo: de Texaanse avant-garde-gitarist die een soort ongrijpbare instrumentele countryfolk-ambient maakt. Gek, op het eerste oog. Op het tweede oog misschien ook. Maar deze artiesten tonen toch meer gelijkenissen dan je zou denken. Zo woont Pedigo tegenwoordig in Oklahoma, waar de boze mannen van Chat Pile al heel hun leven wonen. Maar belangrijker zijn de politieke overeenkomsten. Pedigo is naast muzikant letterlijk een politicus en door de muziek van Chat Pile uitgesproken te noemen, dek je de lading bij lange na niet. Het album Cool World (2024) is één groot anti-oorlog statement, een bleke en realistische kijk op de huidige staat van Amerika in tijden van laatkapitalisme. Dát is hoe deze muzikanten elkaar hebben gevonden. Op gezamenlijk album In The Earth Again doen ze er nog een apocalyptisch schepje bovenop. De normaal zo tokkelende gitaar van Pedigo klinkt ineens sinister en angstaanjagend, de gitaren van Chat Pile klinken minder luid, maar zwaarmoedig en somber. Daarbovenop klinken teksten over maatschappelijk verval en een apocalyptisch Amerika, niet ver verwijderd van de realiteit. In The Earth Again is oprecht verontrustend, in de beste zin van het woord. (Daan van Eck)

ROLLING STONES

Black 'n Blue

(Universal, Rolling Stones Records)

CD, LP, 2LP, 2CD, 4CD&BR, 5LP&BR

De totstandkoming van Black And Blue was op zijn zachtst gezegd moeizaam aangezien met het vertrek van Mick Taylor een gitaarplaats vrijgekomen was. Dat uiteindelijk Ron Wood de gelukkige was, moge duidelijk zijn. Dat gitaristen Harvey Mandel en Wayne Perkins ook op deze plaat spelen is minder bekend. Dat de plaat misschien wat onevenwichtig is, zal hier vast mee te maken hebben. Er staat evenwel prachtig materiaal op de plaat, daar kan Cherry Oh Baby niets aan af doen. Melody met hoofdrol voor Billy Preston of Memory Motel: allebei toppers in de Stones-canon! Fool To Cry of Crazy Mama? Kom maar op! Dit alles heeft ook nog eens een fraaie mix gekregen van Steven Wilson. Toegevoegd is een extra schijf met outtakes en jams. Het vooruitgeschoven Shame, Shame, Shame, een cover van Shirley & Company laat een Jagger horen in volle discomodus. Zekere leuk, maar terecht een outtake. I Love Ladies had van mij zo eerder genoemd Cherry mogen vervangen. Het thema van dit nummer zou later verder uitgewerkt worden op Some Girls. De vier jams, een met Mandel en drie met Jeff Beck, zijn mooie toevoegingen. Op de uitgebreide 5LP- of 4CD-versies krijgen we naast een blu-ray met de Atmos-mixen en een tv-opname uit Parijs ook nog eens een fijne Earls Court-show uit 1976 voorgeschoteld. Met een mooie afgewogen setlist, met daarin twee Billy Preston-nummers en vier nummers van Black And Blue, is dit een lekker concert. Een poster en boek ronden deze fraaie versies af. (Hermen Miriam)

JONNY GREENWOOD 🍷
One Battle After Another
 (OST)
 (Nonesuch/Warner)

De briljante filmmaker Paul Thomas Anderson mocht zijn ingenieuze, eigenaardige kunsten botvieren op een blockbuster budget. Het

resultaat is een magnum opus die op zowel geestige als rake wijze de paranoïde staat van Amerika blootlegt. Hij vroeg zijn trouwe vriend Jonny Greenwood (Radiohead) om een rammelende, nerveuze en spannende soundtrack te maken die het moordende, koortsdromerige tempo van de film complementeert. Een boodschap die wel aan Greenwood is besteed, met meerdere PTA film scores op zijn conto. Springerig abstract piano-gedoedel, dissonante orkestraties, tegendraadse ritmes en meeslepende sentimenten passeren de rebelse revue in een uur tijd. Het luistert wellicht minder weg als een traditionele soundtrack (denk: groots opgezette muziekstukken, direct op de emotie gespeeld), maar One Battle After Another (OST) is daardoor des te beter te pruimen als losstaand muziekstuk. Je hebt geen beeld nodig om de ingenieuze composities tot leven te laten komen in je hoofd en lijf. (Stef Mul)

JOYER
On The Other End Of The Line

Voor Joyer, het indie rock-duo van broers Nick en Shane Sullivan, vormt afstand de rode draad van hun nieuwe album On

the Other End of the Line.... Na verhuizingen en een drukke tour verwerken ze gevoelens van vervreemding, verandering en verlangen naar verbinding. Muzikaal verschuift Joyer van shoegaze naar een warmer, folkachtig geluid, met hulp van producer Henry Stoeckl en beviende muzikanten. Het resultaat is een openhartige, hoopvolle plaat over afstand, zelfreflectie en de schoonheid van contact. (Lotte Hurkens)

JMSN
...it's only about you if you think it is

Wat begon als elektronische r&b met dezelfde suave als een rapper, bouwt JMSN (lees Jameson) stapsgewijs zijn

imperium uit tot Prince-iaanse proporties. Op Heals Me (2021) koos hij plots voor analoge instrumentatie en langgerekte crooners (inclusief gierende gitaarsolo's). Op Soft Spot (2023) perfectioneerde hij dit geluid en op deze nieuwe plaat gooit hij er plotseling een volle teug grunge overheen. Chino Moreno meets D'Angelo. Of als Kurt Cobain had zitten blowen met Erykah Badu. Echt waar, zo waanzinnig goed is het. Net als de juiste wijn, wordt JMSN blijkbaar lekkerder met de jaren. Op naar Grand Cru status! (Stef Mul)

LUISTERTRIP

JONATHAN JEREMIAH
We Come Alive
 (Pias)

Sinds zijn optreden op Crossing Border in 2010 heeft Jonathan Jeremiah met name in de Lage Landen het nodige succes behaald. Zo staat zijn grootste hit Happiness sinds 2012 onafgebroken in de Top 2000. De 43-jarige Britse soul-folkzanger heeft een fluwelen stem die uit duizenden te herkennen is. Ook op dit inmiddels zesde album is het zijn baritonstem, die naast de overigens prima composities en rake teksten, de aandacht weet te trekken. Jonathan Jeremiah weet als geen ander de nostalgische snaar te raken. Vanaf de eerste klanken van het fraaie "Here with me" tot de laatste noten van afsluiter "Lush" vergeet je even je dagelijkse sores en waan je je ergens in betere tijden. Met het vallen van de blaadjes en met de winter in aantocht biedt We Come Alive bijna 40 minuten warmte en troost.

Na enkele luisterbeurten kom ik tot de conclusie dat ik geen echte uitschieters en zeker geen dieptepunten op dit nieuwe album traceren kan. Het is vooral de heerlijke totaalsfeer die maakt dat dit album wederom meer dan de moeite waard is om aan te schaffen. (Said Ait Abbou)

LUISTERTRIP

JID

God Does Like Ugly

(Universal / Dreamville/Interscope)

Het lijkt soms alsof Hip Hop als een genre over zijn piek is en zijn populariteit verliest. Het genre snakt naar iemand die alles op zijn kop zet en hoewel velen veteranen als Kendrick Lamar of Clipse als de mogelijke verlossers zien, lijkt het er steeds meer op dat die plek wellicht is weggelegd voor JID. God Does Like Ugly is alweer zijn vierde solo studio album maar zijn bron van creatieve rhymes, onmogelijke flows en indrukwekkende woordenschat lijken onuitputbaar. Muzikaal gaat het soms alle kanten op: van duistere beats met langzame en abstracte drums tot energieke en dansbare tracks, wat het allemaal verbindt is dat JID elke beat helemaal kapot rapt. Uiteraard komt hij niet alleen. Hoewel sommigen gastartiesten zoals Clipse of Vince Staples een logische keuze lijken, zijn er genoeg leuke verrassingen met onder andere Don Toliver, Ty Dolla Sign en Jessie Reyez. Een ding is duidelijk, JID kan met iedereen op een track springen. Hoewel het haast onmogelijk is om zijn vorige album uit 2022 (The Forever Story) te verbeteren komt deze plaat aardig in de buurt. We werden dit jaar al verwend met een hoop geweldige Hip Hop platen en God Does Like Ugly maakt de keuze voor favoriete Hip Hop album van het jaar nog net iets moeilijker. (Ruben de Melker)

LARRY JUNE & CARDO

Until Night Comes

Eerder dit jaar bracht Larry June al een geweldig album uit samen met 2 Chains en The Alchemist en slechts een paar maanden later was hij alweer terug met Nardo Got Wings. Dit is niet de eerste keer dat de twee dit kunstje doen maar ze lijken er alleen maar beter op te worden. Cardo legt bouncy beats neer en Larry June vult ze met catchy melodieën en laidback raps. Met zelfs legendes E-40 en Wiz Khalifa als gastoptredens weet je dat deze twee wéér een stukje kwaliteit hebben geleverd. (Ruben de Melker)

JUST MUSTARD

WE WERE JUST HERE

(Integral / virgin)

Het spookt in de songs van Just Mustard. De Ierse noiserockband, die enkele jaren geleden in Zuid-Amerika mocht openen voor The Cure, beweegt zich op We Were Just Here als door een droom van staal en stroboscooplicht: ruisend, dreunend, maar met een glimp van euforie. Denk Space Siren, A Place To Bury Strangers, Mogwai. Zwaar vervormde gitaren buigen zich hier tot melodieën die tegelijk snijden en strelen — Endless Deathless en Out of Heaven bewijzen hoe fenomenaal een hook kan klinken als hij door ruis wordt gedragen. Af en toe zet de band een stap terug, zoals op het minder lawaaiige Dreamer. Katie Ball, toegerust met een stem als een sirene, neemt daar de spotlights, al schuurt haar opgewektheid soms tegen een vreemd soort happy hardcore-nostalgie. Dat haar stem prominenter in de mix staat dan op vorige platen, benadrukt vooral dat Just Mustard's magie schuilt in de chemie tussen de verschillende bandleiden: zo mag ook drummer Shane Maguire, die steeds haarfijn aanvoelt wanneer er een tandje bij moet, niet onvermeld blijven. We Were Just Here klinkt als ontwaken in verblindend licht. (Max Majorana)

KPOP DEMON HUNTERS CAST

K-Pop Demon Hunters (OST)

Deze niet te missen sensatie staat vol met hits. HUNTR/X en de Saya Boys zijn nu vereeuwigd in de echte wereld via fysiek materiaal: cd en vinyl. Het is geen wonder dat deze K-pop magie de hitlijsten bestormd: de film en nummers zijn tot het puntje geperfectioneerd. Daarbij vertelt het geheel een verhaal dat we juist nu nodig hebben. Jezelf leren accepteren en de wereld samenbrengen zijn tijdloze thema's. Bonus: een nieuwe versie van TAKEDOWN door TWICE. (Laurens Elderman)

LEAP

Entropy

De titel van het debuutalbum van deze Britse indierockband staat voor een maat voor chaos, wanorde en/of willekeur in een systeem. Het tegendeel blijkt waar want deze

eersteling staat bol van de doordachte, krachtige tracks die barsten van de energie. Vanaf opener Over And Out via Do Or Die en Sinking Feeling... elke track is raak. Dit is een debuut waar de band meer dan trots op mag zijn en wat zeker de nodige deuren voor een fraaie toekomst gaat openen! (Emiel Schuurman)

LEMONHEADS **Love Chant**

Enigszins verrassend, maar bovenal aangenaam welkom; deze nieuwe plaat van de Lemonheads. Na bijna twintig jaar weer een album van Evan Dando en co en hij kan het nog. Waar de afgelopen jaren optredens nog wel eens stonden voor een tikkie chaos is daar niks van terug te horen op Love Chant. Geen enorme koerswijzigingen, her en der een country en folk uitstapje, iets lagere stem van Dando, maar verder een aangename aanvulling van hun releases tot dusver. (Willem de Man)

LEPROUS **An Evening Of Atonement** (Sony / Insideoutmusic)

Een live album van Leprous, opgenomen in ons eigen Tilburg, daar heb ik hoge verwachtingen van. Einar Solberg is een fantastische zanger, maar hoe vertaalt dit zich naar een live setting? Hoe strak speelt de band liedjes als The Price? Zit er magie in de opnames? Ik kan je vertellen, ik ben omvergeblazen tijdens het luisteren: ja, er zit magie in deze opnames. Einar komt uitstekend uit de verf, iedereen speelt fantastisch en samen klinken ze fenomenaal. De setlist bestaat uit een selectie uit hun gehele carrière en het is daarmee interessant om de verschillende versies van Leprous achter elkaar te horen. Dit live album voelt hierom meer dan gewoon een live album, het is ook een statement van wat Leprous is op dit moment. Alle incarnaties van de band in één setlist op één avond, prachtig uitgevoerd en ze laten je alle hoeken van de zaal zien. Het is wellicht een lange zit, maar de tijd vliegt voorbij. (Willem Sloet)

DEMI LOVATO **It's Not That Deep**

Na de geflopte poprock-comeback (matige verkoop), werd het tijd voor een nieuwe rebrand. Verfrissend hoe open Demi hier is in interviews, terwijl ze met een BRAT 2.0-uitstraling hetzelfde team heeft geboekt. Wonderbaarlijk werpt het geheel wel zijn vruchten af in het nieuwe album It's Not That Deep. Bij dit electropop spektakel komt Demi goed uit de verf, waar voorproefjes zoals Fast en Kiss al aanstekelijk aanvoelen en de rest van het album de plank raakt. Haar zang blijft indrukwekkend, en met de snelle beats erbij is dit een verrassend sterke, volwassen popplaat die ze niet snel onder de bus zal gooien. Met dit album laat Demi zien dat je niet altijd alles opnieuw hoeft uit te vinden om relevant te blijven. (Laurens Elderman)

LUISTERTRIP

KRAAK EN SMAAK **Velvet Seas** (Suburban)

Een mooie naam "Kraak & Smaak" heeft de Leidse DJ formatie bestaande uit Oscar de Jong, Wim Plug en Mark Kneppers. Ondanks of misschien wel dankzij deze oer Nederlandse naam hebben ze internationaal aardig wat potten weten te breken. Zo stonden ze al op spraakmakende festivals als Glastonbury, Sziget, Lowlands maar ook aan de andere kant van de plas stonden ze op menig groot festival zoals SXSW en Coachella. Wat is hun succes? Een smaakvolle smeltkroes van electronic, soul, funk, house en pop die kraakhelder weg luistert. Maar ook internationale gast vocalisten die zorgen voor extra spanning. Op hun zevende album "Velvet Seas" in de 22 jaar dat ze bestaan tekenden dit keer PWNT (Rio Kosta), Butter Bath, The Undercover Dream Lovers en Kainalu voor extra vocalen kracht. Tevens kregen ze ondersteuning van IVAR, Izo Fritzroy en Berenice van Leer die zorgen dat Kraak & Smaak overal een feestje kan bouwen. De organische warme sound van Kraak & Smaak is als een allermans vriend, verveeld niet snel en werkt prima om een recensie bij te schrijven. (Frank de Bruin)

THE BEATLES

FEATURING BRAND NEW REMASTERED VERSIONS OF ANTHOLOGY 1 – 3 BY GILES MARTIN
PLUS THE BRAND NEW ANTHOLOGY 4
AVAILABLE ON 12LP AND 8CD BOX SETS

ANTHOLOGY COLLECTION

FLORENCE + THE MACHINE

Everybody Scream

(Universal)

LP, LP blood red, LP dead blue, LP indie only, CD
Het album begint groots en bombastisch met de titelsong Everybody Scream. En dat is ook wat je vrijwel direct wil doen: meeschreeuwen! Ook de track erna, One of the Greats, groeit gaandeweg groter en bombastischer, echter wel met een prachtige opbouw en met veel gevoel voor drama; dit zijn de songs die live wel eens enorm veel indruk kunnen gaan maken.

Pas bij het derde liedje gaat het tempo omlaag en horen we de intense zang van Florence Welch zoals het bedoeld is: het beste met koptelefoon op, zodat elke snik in haar prachtige stem hoorbaar en voelbaar is. Wichdance en Sympathy Magic zijn instant klassiekers en Perfume and Milk doet je verlangen naar een melkbad met de geur van eucalyptus, waarin je heerlijk mag wegzwijmelen in het hier en nu, met de weemoed van daar en toen...

The Old Religion is weer groots en zwaar aangezet (zoals dat hoort bij religies) en dan komt er een moment van echte luisterliedjes: Drink Deep en Music by Men zijn de parels die echte muziek terugbrengt naar haar puurheid en dan weet je: dit is zo'n album dat deze hele herfst (en winter!) jouw soundtrack gaat zijn.

Bij You Can Have It All voel je de festivaltent al bij voorbaat op haar voegen trillen en dan sluit Florence met haar Machine af met And Love, met de onvergetelijke zin 'Peace is coming' – als vrede zó mag klinken, laten we er dan voor altijd onze handtekening onder zetten. (Jasper Koot)

LUISTERTRIP

THE LAST DINNER PARTY

From The Pyre

(Universal / Island)

Waar de een ze te overdreven of te gelikt vindt, kan de ander genieten van de bombastische harmonieën waar de Britse all female band The Last Dinner Party om bekend staat. Het debuutalbum *Prelude To Ecstasy* was een verademing voor iedereen die niet altijd cool of ingetogen is. De optredens van TLPD zijn net zo theatraal als de muziek zelf, gekleed in barok kostuums trotseren de vrouwen het podium en nemen het hele publiek mee in hun verhalen. From The Pyre voelt als een logisch vervolg op hun debuut, net zo groots, waarbij indierock wordt aangevuld met een vleugje opera. Maar wel met meer diepgang. *Angus Dei*, *I am Gods* in het latijn, verwijst naar het heilige lammetje die leadzangeres Abigail Morris op de cover lieflijk in haar armen houdt. Niet alleen religieuze figuren komen langs, ook mythes en sprookjesfiguren spelen een rol in From The Pyre. Toch is het géén sprookje, want wie goed luistert hoort net zo goed de hedendaagse problematiek als de speelse verwijzingen naar het verleden. The Pyre is de brandstapel waar Jeanne D'arc haar leven werd beëindigd, ook in Inferno wordt ze geëerd. Ook andere tracks gaan over hoe je als vrouw in een bepaalde rol wordt geduwd. Zoals *Woman Is A Tree* en *I Hold your Anger*. Iets wat helaas ook nu nog steeds een alledaags probleem is. (Liz Bosman)

FERGUS MCCREADIE

The Shieling

Na het goed ontvangen *Forest Floor* (2022) verschijnt nu opvolger "The Shieling" van de fabelachtige pianist Fergus McCreadie. Dit album nam hij op met David Bowden (contrabass) en Stephen Henderson (drums). In deze bezetting spelen ze al jaren samen en dat is in het gelaagde spel van het trio goed te horen. De plaat werd opgenomen in een afgelegen cottage. De plaat voert de luisteraar mee naar de ruige schoonheid van de Scottish Outer Hebrides en combineert Schotse folk met moderne jazz, waardoor er een unieke sound ontstaat. De open, geïmproviseerde stijl van spelen doet bij vlagen aan Keith Jarrett denken. Een jazzpianist om goed te beluisteren en in de gaten te houden. (Vera Verwoert)

HUMAN ERROR CLUB & KENNY SEGAL

Human Error Club & Kenny Segal

De prachtige experimentele en unieke jazzsound van Human Error Club wist nog geen groot publiek te bereiken, maar gelukkig waren ze legendarische producer Kenny Segal niet ontgaan. Het resultaat is een abstracte plaat gevuld met onvoorspelbare drums, psychedelische synths en naast een aantal instrumentale nummers ook een aantal indrukwekkende gastoptredens van artiesten als Billy Woods en ELUCID. Een plaat als deze zou je snel kunnen ontgaan, maar deze bizarre en toch geniale samenwerking moet je luisteren! (Ruben de Melker)

PAUL MCCARTNEY & WINGS

Wings

Lorem ipsum dolor sit amet consectetur adipiscing elit quisque faucibus ex sapien vitae pellentesque sem placerat in id cursus mi pretium tellus duis convallis tempus leo eu aenean sed diam urna tempor pulvinar vivamus fringilla lacus nec metus bibendum egestas iaculis massa nisl malesuada lacinia integer nunc posuere ut hendrerit semper vel class aptent taciti sociosqu ad litora torquent per conubia nostra inceptos himenaeos orci varius natoque penatibus et magnis dis parturient montes nascetur ridiculus mus donec rhoncus eros lobortis.

VICTOR MEIJER

Bubblegum Psycho

(Concerto Records)

Illustrator Victor Meijer, bekend van de weelderige tekeningen bordevol detail en humor (zie het door Concerto Books uitgebrachte *De Mensheid Volgens*

Crocodile Charley), werd al eens een laatbloeiër genoemd. Dat was toen hij als 46-jarige voor het eerst zijn opwachting maakte als striptekenaar. Inmiddels is hij de 50 gepasseerd en debuteert hij als publicerend muzikant. Onder eigen naam brengt hij *Bubblegum Psycho* uit - en waar anders dan op Concerto Records? Een plaat met evenveel details en weelderige invloeden

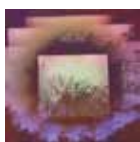

CLIPSE
Let God Sort 'Em Out
 (ROC Nation)
 LP, CD

Na een afwezigheid van 16 (!) jaar als duo worden we dit jaar weer verwend met een Cclipse-plaat. De producties zijn in handen van Pharell Williams en dat staat natuurlijk garant voor het echte Cclipse-geluid zoals we dat kennen van hun legendarische debuutalbum 'Lord Willin'. Album-opener 'The Birds Don't

Sing' zet meteen de toon met een bombastische productie waarin de mannen rappen over het verlies van hun ouders, meteen kippenvel. Daarna volgen de vette producties elkaar in sneltrainvaart op met gastbijdragen van Kendrick Lamar, Tyler the Creator en Nas en bovenal met Pusha T en Malice in topvorm; lyrically vlijmscherp, technisch briljant en inhoudelijk volwassen geworden. Wat een plaat! (Dirk Monsma)

als zijn tekenkunsten. Zoals zijn illustraties fel zijn geïnspireerd op de grafische kunstenaars uit de jaren 70, horen we op Bubblegum Psycho overduidelijk ook de muzikale invloeden uit hetzelfde decennium terug. Gitaargedreven (southern) rock zoals The Allman Brothers en Creedence Clearwater Revival, snerpande riffs a la The Who en Led Zeppelin, de vocale harmonieën van Crosby, Stills, Nash & Young en de popgevoeligheid van The Beatles en verschillende formaties van Fleetwood Mac. Het klinkt allemaal verdomd veelzijdig en lekker. Logisch ook, met veteraan Diederik Nomden (The Analogues) achter de knoppen. Supertip van eigen bodem. (Stef Mul)

MIDLAKE
A Bridge Too Far

Met A Bridge To Far bewijst Midlake

– bekend van de klassieker Roscoe

– opnieuw hun klasse. Op dit zesde

album vindt de band uit Texas de perfecte balans tussen dromerige, filmische tracks en energiekere songs als The Ghouls en The Calling. Hun kenmerkende folk-psychsound klinkt warmer en zelfverzekerder dan ooit, met hoop en hernieuwde creativiteit als rode draad. Een prachtig, volwassen album van een band die zichzelf opnieuw uitvindt. Tip: op 10 februari staat Midlake in Paradiso in Amsterdam. De band stelt nooit teleur, vooral live niet. (Jelle Teitsma)

JAMES MORRISON
Fight Another Day

Na het onverwachte overlijden van zijn echtgenoot verdween James Morrison een tijdje van de radar. De periode

buiten de schijnwerpers werd uiteraard besteed aan het creëren van nieuwe muziek, want wie pijn heeft als artiest, presteert vaak op z'n best wat liedjes schrijven betreft. Toch is Fight Another Day geen zwaar album geworden. Natuurlijk zijn er momenten van hartzeer, maar er zijn ook uitbarstingen van vreugde en rust. Daarnaast brengt James hoop, veerkracht en de stille kracht om door te gaan aan bod. Dit alles gegoten in dertien fijne soul-achtige popnummers, met die kenmerkende hese stem als stralend middelpunt. Persoonlijke favorieten zijn het Stevie Wonder klinkende Little Wings en Ten Thousand Men. (Stef Ketelaar)

NINE INCH NAILS
Tron Ares
 (Universal / Interscope)

TRON: Ares is (na TRON uit 1982 en TRON: Legacy uit 2010) de derde sciencefiction-film rondom het onderwerp software en hackers met dezelfde geweldig acteur

Jeff Bridges in de hoofdrol. Voor de soundtrack is de befaamde industrialband Nine Inch Nails gevraagd. Op zich niet verrassend, want het NIN-duo Trent Reznor en Atticus Ross was de afgelopen jaren erg actief als schrijvers van muziek voor films en series (denk aan

LUISTERTRIP

SOMBR **I Barely Know Her** (Bertus / Warner)

De piepjonge Shane Michael Boose blies al op via TikTok met nummers als Back To Friends en Undressed. Met misschien wat afgezaagde reels wordt zijn muziek er vaak gebruikt als soundtrack voor liefdesverdriet, en ook zijn albumcover doet vermoeden dat hij een wat generieke popartiest is. Met flink wat vooroordelen besloot ik toch maar eens naar dit album te luisteren. En eerlijk: het blijkt een verrassend aardig indie-rock- en popalbum te zijn - een 'guilty pleasure', of misschien gewoon ronduit aanstekelijk. Wat is er nou universeler herkenbaar dan een gebroken hart? Daarover gaat dit album dan ook tien tracks lang. Een vleugje Foals-gitaar hier en daar, een stem die doet denken aan The 1975, en een flinke scheut liefdesverdriet. Soms moet zelfs ik een TikTok-hype dan toch deels gelijk geven. Waar veel tieners op TikTok de zogenoemde 'yearncore' hebben omarmd, heeft Sombr het genre zowat uitgespeeld. Een van de hoogtepunten is 12 to 12; een funky nummer met jaren '80-synths, dat zowel campy als oprecht weet te zijn, én bijzonder dansbaar. (Lotte Hurkens)

The Social Network, The Vietnam War, The Killer, Watchmen en Challengers). Eén verschil? Dit keer wordt de bandnaam Nine Inch Nails voor het eerst sinds jaren weer prominent genoemd. Reznor vindt dit 'net zo goed een losstaand NIN-album als een filmsoundtrack'. Het blijkt een kwalitatief hoogstaand album te zijn. Van de lichtvoetige opener Init, naar de stampende single As Alive As You Want Me To Be. Van het intieme pianostuk Echoes, naar het schurende, rauwe Targed Identified. Van het sfeervol tuimelende This Changes Everything tot het chaotische Shadow Over Me. Bijna 67 minuten lang: goed en zeer veelzijdig. (Dennis Dekker)

NNELG **Rijkdom**

Waar het iconische Amsterdamse hiphopcollectief SMIB deze zomer al terugkeerde met een nieuw album, is het nu tijd voor SMIB-lid Nnelg. Twee jaar na zijn persoonlijke album 'Ik Zie Je' verschijnt Rijkdom. Uitbundiger dan zijn voorganger. Fantastisch geproduceerde en gevarieerde hiphop, met vette features van o.a. Ray Fuego (duh!), Chivv en Yves Laurent. Al met al een rijke plaat over wat rijkdom voor Nnelg inhoudt: familie, vaderschap, geld, vrienden, geluk. Welkom in Hotel Rijkdom, een lang verblijf is aan te raden! (Daan van Eck)

YORICK VAN NORDEN **Do It Now**

In mijn Replay allertijden van Apple Music staat Nothing's Ever Planned van Yorick van Norden fier bovenaan. Al heb ik het inmiddels honderden keren gehoord; ik krijg er geen genoeg van. Het liedje staat op het album Playing By Ear dat in 2021 verscheen. Nu is er dan opvolger Do It Now, dat is opgenomen in de beroemde Abbey Road Studios. Iedereen die de sympathieke Haarlemmer kent, weet van zijn fascinatie voor The Beatles en Paul McCartney. Een droom die uitkwam dus. Maar is het gelukt om wederom een of meerdere oorwurmen te schrijven? Van Norden is een uitstekend songwriter en is alleen maar gegroeid, dus het antwoord is ja. Luister maar eens naar Better Days, dat echt niet uit mijn hoofd te krijgen is. Dat geldt eigenlijk ook voor de rest van het album, waardoor de conclusie voor de hand ligt: Do It Now is een perfecte popplaat waarmee Yorick van Norden hopelijk definitief doorbreekt. Het is hem gegund. (Peter van der Wijst)

OF MONSTERS AND MEN **All Is Love and Pain in the** **Mouse Parade** (Integral / Virgin)

IJsland is een bijzonder land dat drie keer zo groot is als Nederland. Schitterend qua natuur en met maar ruim 300.000 IJslanders erg dun bevolkt is. Ondanks zo weinig inwoners heeft IJsland een enorme creatieve output! Hoe kan het dat deze

In Memoriam D'Angelo

'Ik dacht: mijn god, deze gast zou wel eens de uitverkorene kunnen zijn.' In deze woorden omschrijft Questlove zijn eerste ontmoeting met D'Angelo. Brown Sugar, zijn eerste album, houdt er namelijk een nogal vrije opvatting over ritme op na. Het hoeft allemaal niet zo strak op de tel, vond D'Angelo. Sterker nog: hoe meer het schommelt, hoe beter. Voor Questlove was het een openbaring. Uiteindelijk zou hij een integrale rol gaan spelen op Voodoo, D'Angelos tweede album. Wel heeft hij onder leiding van D'Angelo jarenlang moeten trainen voordat hij überhaupt aan de opnamen kon beginnen. 'Alles wat ik wist over drummen, moest ik zo snel mogelijk vergeten.' D'Angelos visie werd de bakermat van een nieuw genre: neo-soul; een unieke mix van r&b, soul, jazz en hiphop, gebouwd op de ritmische ideeën die D'Angelo eigen waren.

Tussen 1999 en 2003 was D'Angelo het muzikale brein achter nog eens 12 albums. Na 11 jaar doodse stilte keerde hij terug met zijn derde soloalbum, Black Messiah, waarna hij vrijwel meteen opnieuw verdween. De verwachting is altijd geweest dat een vierde album vanzelf zou komen. Misschien maakt dat zijn dood wel extra triest. Toch hebben zijn periodes van afwezigheid geleerd: ook al is D'Angelo er zelf niet, zijn ideeën horen we overal.

Het is de muziekjournalist onmogelijk gemaakt om iemand te omschrijven als 'groots artiest'. Termen zoals deze zijn enorm in waarde gekelderd; sociale media behoeft elke week een nieuwe superster. In werkelijkheid zijn grootse artiesten zeldzaam—artiesten met een duidelijke, in eerste instantie krankzinnige visie, van wie jaren na dato pas duidelijk wordt hoeveel zij voor hun medium hebben betekend. Kurosawa, James Joyce, Picasso. Stevie Wonder, Prince, D'Angelo. En zoals alle grootse artiesten die sterven, zal zijn werk nog eeuwig door galmen. (Jay Frelink)

ijzige rots in de Atlantische Oceaan toch zo veel te bieden heeft qua cultuur? Naast grote IJslandse acts als Björk en Sigur Rós is er continue stroom van nieuwe bandjes, duo's en componisten die doorbreken. We vergeten bijna de IJslandse band Of Monsters And Men die in 2012 met hun album "My Head is an Animal" internationaal aardig wat potten brak. Binnengehaald als de nieuwe Arcade Fire hadden ze vanaf hun eerste album een herkenbare organische sound zoals veel IJslandse bands. Na wat wisselingen en drie albums verder was het de afgelopen vijf jaar een beetje stil rond deze band. Met hun nieuwe album "All is love & pain in the mouse parade" ervaar je meteen de Of Monsters sound. Met afwisselend (samen)zang van Nanna Bryndis Hilmarsdottir en Brynjar Leifsson blijf je steeds bij de les. Eerste single "Dream Team" nestelt zich meteen in je brain en de laatste folk rock nummers van het album zorgen voor een zachte landing. De dagen worden weer korter zeker op IJsland maar Of Monsters and Men zorgen voor een prima soundtrack voor de lange avonden. (Frank de Bruin)

OTHER LIVES Volume V

Soms kom je een band tegen die veel meer aandacht verdiend. Voor mij is dat Other Lives. Hun nieuwe plaat

Volume V bewijst dat. Een intrigerende, gelaagd album vol melancholie en verbeelding. Other Lives weeft filmische arrangementen, dromerige vocalen en subtiele elektronica tot een betoverend geheel. De band klinkt zowel weids als intiem, met echo's van Radiohead en Fleet Foxes, maar altijd met een eigen signatuur. Van opener Mystic tot afsluiter The Wake voelen de rijke instrumenten en de spookachtige van vocalen van Jesse Tabish als een reis door het universum. Dit album, deze band: zó goed. (Jelle Teitsma)

ANNA SERIERSE, PARADOX JAZZ ORCHESTRA & JASPER STAPS

**The Vocal Years
(Integral / PJO Records)**

In 1945 werd door de AVRO het jazzorkest The Skymasters opgericht. In

die tijd beluisterbaar op de radio (Swingtime) met de swingmuziek uit die jaren. Ze spiegelde zich aan de grote Amerikaanse bands van Count Basie en Woody Herman. De Skymasters bereikten een enorm niveau. Jasper Staps, dirigent van het Paradox Jazz Orchestra maakte kennis met de muziek voor big bands tijdens zijn studie aan het conservatorium, op het moment dat de Skymasters stopten te bestaan. Het PJO werd door hem en Teus Nobel opgericht in 2019 met de bedoeling om het erfgoed uit die vervlogen jaren te behoeden en daar een eigentijdse draai aan te geven. Het debuutalbum van het PJO in 2021 was 'Remembering The Skymasters'. In 2023 volgde 'Remembering The Skymasters – Legacy' en het drieluik wordt afgesloten met het nieuwe 'The Vocal Years'. Die vocals worden

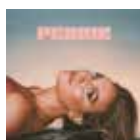
verzorgd door Anna Serierse. Staps heeft onderzoek verricht in de archieven van de Stichting Omroep Muziek, teneinde de originele arrangementen van The Skymasters te achterhalen. Fenomenale muziek die ook op vinyl verkrijgbaar is. (Ruud Jonker)

VANESSA PARADIS Le retour des beaux jours

Zangeres/actrice Vanessa Paradis heeft na jaren van muzikale afwezigheid weer een album klaar: Le retour des beaux jours.

Het is haar achtste studioplaat sinds ze als 14-jarige in 1987 doorbrak met de hit Joe le taxi. Op dit nieuwe album klinkt de Françoise als vanouds lief, zwoel, verleidelijk en vertellend; precies zoals je van Franse chansons kunt verwachten. Haar twee kinderen – Lily-Rose en Jack – die ze met Johnny Depp kreeg, schreven de teksten van de liedjes I Am Alive en Éléments. Hoogtepunten van het album zijn de toegankelijke single Bouquet final en het Motown-klinkende Rendez-vous. (Stef Ketelaar)

PERRIE Perrie

De blonde Perrie Edwards van Little Mix probeert het (net als haar collega's) ook solo. Voor haar debuutalbum Perrie

werkte ze met een kleine groep schrijvers en producers. Met Ed Sheeran maakte ze bijvoorbeeld haar eigen hitsingle Forget About Us. Verwacht binnen die 53 minuten speeltijd geen wereldschokkende liedjes, maar wel een lekker popalbum dat soms doet denken aan anderen. Bij Sand Dancer, Rocket Scientist, Baby Steps en Cute Aggression komt bijvoorbeeld Kelly Clarkson in me op, terwijl Pushing Up Daisies en If He Wanted To He Would doen denken aan PINK. (Stef Ketelaar)

PORTLAND Champaign (Pias)

België heeft een meer dan uitstekende popmuziek traditie. We hoeven alleen maar dEUS, K's Choice, Hooverphonic en Triggerfinger te noemen om dat te onderstrepen. Portland,

actief sinds 2014, is een relatief nieuwe ster aan deze fijne hemel. De band bestaat uit muzikanten die elkaar troffen in de wandelgangen van het departement Muziek van de Hogeschool PXL in Hasselt. Ze debuteerden in 2019 en speelden toen ook al op Rock Werchter. Vele succesvolle optredens en 2 mooie albums volgden sindsdien. Champaign is alweer de derde plaat van deze dreampopband, zoals ze zichzelf noemen. En de typering dreampop is niet onterecht gekozen, want de muziek vertoont sterke verwantschap met de muziek van Coldplay, Radiohead (uit de beginjaren) en Oasis. Breed uitgesmeerde gitaren, dromerige drums en dragende vocals van frontman Jente Pironet en zangeres Nina Kortekaas. Champaign werd gemaakt tijdens en na een periode dat Pironet werd geconfronteerd met een levensbedreigende ziekte. De muziek op het album klinkt dan ook energiek, volwassen en gelaagd als nooit tevoren. (Luc van Gaans)

PRESERVATION & GABE NANDEZ Sortilège

Zonder twijfel een van de meest onderbelichte hiphopreleases van het jaar, dit gezamenlijke project van producer

Preservation en New Yorkse rapper Gabe 'Nandez. Precies zo experimenteel en abstract als je zou verwachten van een release op het label Backwoodz Studios (o.a. Billy Woods). Hun gezamenlijke Franstalige achtergrond (Preservation is half Frans en 'Nandez half Malinees) weerklinkt in de fantastische producties, van de algehele aesthetic tot samplekeuzes. Knap en indrukwekkend. Net als de rijmschema's van 'Nandez, die duidelijk heeft gestudeerd aan de MF DOOM-school. (Daan van Eck)

SABATON

Legends

(Suburban / Better Noise Music)

Het Zweedse Sabaton staat sinds haar ontstaan bekend om hun albums die handelen over oorlogen en beroemde veldslagen uit de historie. Met

dit nieuwe, inmiddels alweer elfde wapenfeit, gooit de band het echter over een iets andere boeg. Op dit nieuwe album rondom frontman Joakim Froden worden historische figuren als Jeanne d'Arc, Genghis Khan en Julius Caesar ten tonele gevoerd. De band klinkt door het vertrek van gitarist Tommy Johansson en de terugkeer van oud-gediende Thobbe Englund weer fris en ook weer wat rauwer. De vooruitgeschoven single Templars was al een prima indicatie en ook op de rest van het album ligt het tempo van de tracks bovengemiddeld hoog. Met deze nieuwe plaat slaat de band geen nieuwe wegen in maar met heerlijke tracks als Hordes Of Khan, Impaler en I, Emperor is het onvermijdelijk dat de live shows weer een feestje zullen worden. Kortom; Sabaton doet wat het het beste kan en levert een bovengemiddeld prettige beukplaat af! (Emiel Schuurman)

SIGRID

There's Always More That I Could Say (Universal)

Het modderde de laatste jaren wat aan rond Sigrid; haar carrière leek niet echt van de grond te komen. Had ze gepiekt met Strangers en

was het daarna voorbij? Niets is minder waar. Toen deze Noorse zangeres Fort Knox uitbracht, waren alle ogen weer terecht op haar gericht. There's Always More That I Could Say zet haar opnieuw op de kaart voor welverdiend succes. Met producer Askjell, die ook verantwoordelijk voor enkele hoogtepunten van het album Sucker Punch, levert ze opnieuw een rake plaat af. Als popfans mogen we blij zijn met breakup-albums: ze halen vaak het beste in artiesten naar boven (Blackout, Back to Black, etc.). Toch blijft deze plaat trouw aan de klassieke Sigrid-vrijheid en die grootse Scandinavische refreinen die niemand anders zo kan brengen. (Laurens Elderman)

LUISTERTRIP

WHITNEY

Small Talk

(Bertus / Whitney)

Small Talk is alweer het vierde studio album van het uit Chicago-afkomstige countrypop duo Whitney. Kenmerkend voor de band is de orkestrale folkpop sound afgetopt met het hoge stemgeluid van zanger/drummer Julien Ehrlich. Whitney heeft deze sound altijd vast weten te houden en de uitdaging weten te vinden in de verfijnde songwriting en harmonieën van hun nummers. Op de vorige plaat, SPARK (2022), deed de band voor het eerst wat meer elektronische en groovende uitstapjes om hun sound te verrijken. Echter zijn ze daar van terug gekomen en is het hoofdzakelijk de oldschool Whitney-sound dat de klok slaat op het nieuwe album, vergelijkbaar met het vertrouwde geluid van de eerste twee platen Light Upon The Lake (2016) en Forever Turned Around (2019). Opvallend is de samenwerking met Madison Cunningham op Evangeline, wat een country song is die al snel uitmond in een episch, groots geluid van intense paukenslagen en strijkers. Daarnaast is de titeltrack van het album Small Talk te prijzen om zijn complexe harmonieën en maatwisselingen die doen denken aan de hoogtijdagen van Crosby, Stills, Nash & Young. Al met al laat Whitney je zorgeloos wegdobberen in beekje van nostalgie en romantiek, terwijl je hier en daar wordt verrast door een muzikale stroomversnelling. (Daan Hutting)

SML

How You Been
(V2 / *International Anthem*)
O, dat grensgebied tussen jazz, elektronica en postrock; het is nog altijd één van de fijnste plekken om op vakantie te gaan. Het Amerikaanse kwaliteitslabel International

Anthem is zich er terdege van bewust, want het biedt luisteraars uit Chicago en daarbuiten al sinds 2014 comleet verzorgde reizen aan. Zo hebben ze onder meer Emma-Jean Thackray, Tortoise, Alabaster Deplume en Irreversible Entanglements in hun hangar. Het tweede album van SML uit Los Angeles is het nieuwe paradijselijke eiland en dé bestemming van 2025. Het vijftal (drums, bas, gitaar, synth, saxofoon) heeft met *How You Been* een heerlijke plaat gemaakt die zich kenmerkt door een haast tropische muzikale dichtheid, als een mangrove waarin je beslist de weg kwijt raakt. *How You Been* werd grotendeels live op het podium bij elkaar geïmproviseerd en opgenomen (de kreetjes van de musici zijn zowat het enige die je af en toe terug het hier en nu in roepen), om achteraf in de studio te worden opgevijseld tot wat je nu hoort; een ijzersterk tijdsdocument van hedendaags Los Angeles. (Max Majorana)

SQUAREPUSHER
Stereotype

Voordat Thomas Russell Jenkinson ons in 1996 onder het pseudoniem Squarepusher blij verraste met *Feed Me Weird Things* had hij onder een handvol andere namen al wat klein grut uitgebracht, zoals het nu op Warp heruitgebrachte *Stereotype*, tevens de naam waarachter hij hier schuil ging. Bij Squarepusher denken we vooral aan IDM en breaks, maar dit is ouderwets dansvloerknallen. Opener *Whooski* borduurt maar liefst zestien minuten een beetje door op een 303-thema, afwisselend ingetogen en dan weer stoer, net als de overige vijf tracks. Heerlijk! (Enno de Witt)

SUDAN ARCHIVES

The BPM
(*Virgin*)

Sudan Archives, het muzikale alias van Brittney Parks, blijft verrassen met haar innovatieve mix van R&B, elektronische muziek en traditionele Afrikaanse invloeden. Na haar veelgeprezen debuutalbum *Athena* (2019), waarin ze zichzelf presenteerde als een genre-overstijgende artiest, volgde *Natural Brown Prom Queen* (2022), een krachtig statement over identiteit, vrouw-zijn en zwarte trots. Haar derde album *The BPM* bouwt hierop voort en laat een zelfverzekerde, dansbare kant van Sudan Archives horen, waarbij ook ruimte is voor het persoonlijke verhaal van deze violiste. Muzikaal kwam de inspiratie uit verschillende hoeken van de Amerikaanse dance, zoals Chicago house, Atlanta bass en Jersey club. Niet alleen de verwerking van een geëindigde relatie, maar haar zoektocht naar haarzelf, geeft haar de gezochte krachtige en zelfverzekerde uitstraling. *The BPM* heeft ook nog eens de energieke productie die perfect aansluit bij club- en festivalklanken. Dat geluid vol moderne elektronische ritmes gecombineerd met traditionele instrumentatie maakt haar een unieke en onmisbare stem in het hedendaagse muzikale landschap. (Erik Damen)

DAVID SYLVIAN
Brilliant Trees

De release van solodebuut *Brilliant Trees* van David Sylvian sloeg in 1984 als een bom. Na een muzikale verbijstering van vooruitgeschoven single *Red Guitar*, draaide ook dit album overuren op mijn draaitafel. Sylvian toonde én toont zich de meester in een combinatie van toegankelijkheid, creativiteit en ingewikkeldheid, zoals hij eerder ook al deed met zijn werk voor Japan. De toon op *Brilliant Trees* is loodzwaar en licht tegelijk. Zwart/wit en kleurrijk. Een album dat anno 2025 nog even urgent klinkt als 41 jaar geleden. (Hans van der Maas)

THE WYTCHEs VR 14.11.25

ZEITGEIST ZA 06.12.25
LAMBRINI GIRLS + DEADLETTER+
MANDY, INDIANA + ADULT DVD + MEER

ÁRSTÍÐIR DO 18.12.25

KULA SHAKER ZO 22.02.26

THE ACADEMIC DO 05.03.26

MARC BROUSSARD ZO 22.03.26
DOORN ROOSJE

THEY ARE GUTTING A BODY OF WATER 👍

Lotto

(Pias / Ato Records)

Shoegaze is back. Steeds meer bands beginnen weer op succesvolle wijze te mikken op de shoegaze-sterren, met een duwtje in de rug van

de Tiktok-algoritmes. Op die app slaat dit genre vol vervormde gitaren en dromerige stemmen namelijk flink aan bij de jongere generaties. Een mooi voorbeeld van zo'n band is They Are Gutting A Body Of Water, uit Philadelphia. Goede bandnaam, goede band. Allemaal onder leiding van geesteskind Douglas Dulgarian, die graag de grenzen van shoegaze als genre opzoekt. Zo ook op zijn vierde album, LOTTO, waar hij snoeiharde noiserock moeiteloos opvolgt met een liedje dat ook van Alex G had kunnen zijn. Luister maar eens naar het prog-folky 'american food', een mooi voorbeeld van de veelzijdigheid van deze band. Niet schrikken van de luide gitaarpartijen die de liedjes erna volgen. Het liefst maakt hij de liedjes namelijk zwaar, punky, en misschien zelfs een beetje smerig. Bij indieblog Stereogum weten ze het in ieder geval wel; die noemen het 'the most important band in modern shoegaze.' Checken dus! (Daan van Eck)

TORTOISE 👍

Touch

(V2 / International Anthem)

De Amerikaanse band Tortoise fuseert al sinds 1990 uiteenlopende stijlen met elkaar, zoals krautrock, ambient en jazz. Hun albums Millions

Now Living Will Never Die en TNT vormen zelfs nu nog een blauwdruk voor veel post-rock bands. Het boeiende aan hun geluidslandschappen, is dat je er als luisteraar weinig grip op krijgt. Ze klinken zowel nostalgisch als futuristisch, en zowel spannend als bedwelmend. Touch, hun eerste album sinds 2016, is hier geen uitzondering op. Zo werken de hypnotische elektronica in Layered Presence gestaag toe naar een gitaarsolo die je normaal gesproken in een progressief rocknummer hoort. Bovendien heeft de muziek meer dan ooit een cinematografische kwaliteit. The New York Times dichtte aan Oganesson al een "spionnenfilmsfeer" toe. Vexations transporteert je op zijn beurt naar een spaghettiwestern, terwijl Promenade à deux probleemloos als soundtrack achter een neo-noir kan. Je draait Touch daardoor het best wanneer je in gedachten de beelden aan je voorbij kan laten trekken. (Laurence Tanamal)

LUISTERTRIP

ANNA VON HAUSSWOLFF ICONOCLASTS

(Bertus / Year0001)

De Zweedse muzikante Anna von Hausswolff werkt gestaag aan een fascinerend oeuvre. Het is een oeuvre waarop tot dusver de piano en kerkorgels een dominante rol spelen. Ze zijn ook weer van de partij op haar nieuwe album Iconoclasts, waarop ook blazers een belangrijke rol spelen in een aantal van de tracks. Met Iconoclasts stort Anna van Hausswolff de Zweedse winter over je uit. Het is een winter die niet alleen donker is, maar ook behoorlijk heftig, want in muzikaal opzicht is Iconoclasts behoorlijk zwaar aangezet, al zijn er ook betoverend mooie passages. Veel tracks op het album zijn behoorlijk bombastisch of zelfs overweldigend, zeker wanneer beukende drums worden ingezet, en het heftige karakter van het album wordt nog wat versterkt door de stem van Anna van Hausswolff, die af en toe als een misthoorn in de nacht opduikt. Iconoclasts vergt flink wat van de luisteraar, maar er valt absoluut veel te genieten op het volgende fascinerende album van deze bijzondere Zweedse muzikante. (Erwin Zijleman)

WHITE LIES 👍
Night Light
(Pias)

Een White Lie is een leugentje om bestwil. De Engelse band WhiteLies besloot zich zo te noemen in 2007. Misschien hebben ze een excuus nodig? Wie weet.

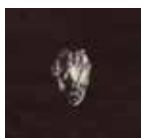
Feit is inmiddels, dat de band het opnameproces wilde omdraaien. Ze keken eerst naar welke muzikant, van de drie vaste muzikanten het meeste bijdroeg en gingen daarna pas opnemen. Het resultaat is een fris album. Het is inmiddels hun zevende en verschijnt ongeveer drie jaar na het vorige. In de tussentijd toerden ze en waren aan het experimenteren. Zo is er op dit album veel te genieten. Ze worden vergeleken met bands als Interpol, Editors, The Killers, Ultravox en Joy Division. Ze hebben datzelfde onheilspellende in hun geluid als de genoemde bands, maar slagen erin fris te klinken. Ze traden al uitgebreid in Nederland op en stonden op Paaspop in Schijndel en Vestrock in Hulst. Ze zijn nog niet zo bekend, maar dat kan zomaar veranderen met dit sterke en fijne album. (Erik Mundt)

WILL WOOD
In Case I Die

In Case I Die (2023) is een livealbum van Will Wood, uitgebracht als driedubbele gekleurde LP binnen het alternatieve

genre. De plaat markeert een overgang naar intieme, minimalistische uitvoeringen met enkel piano en bariton-ukelele. Wood brengt persoonlijke, rauwe versies van nummers uit zijn hele carrière en legt zijn kwetsbaarheid bloot. Recensenten zien het album als een afsluitend hoofdstuk voor een artiest die zich terugtrok door creatieve overbelasting. (Lotte Hurkens)

WINNE
Mssyeh

De Rotterdamse rapper behoort tot de Founding Fathers van de Nederlandse hiphop. Dat maakt hem wellicht niet

meer het grootste hot topic op de streaminglijsten, maar als hij vuurt, is het raak ook. Niet voor niets dat zijn vorige project So So Lobi 2 'gewoon' weer door Patta werd omarmd. Vijf jaar later brengt hij misschien wel zijn gevoeligste werk ooit uit: zijn ode aan de in de 2019 vermoorde boezemvriend Feis. Mssyeh luistert als zijn 14 stadia van rouw. Ontkenning op Droomde ff, woede op Waar Heb Je Het Over en acceptatie op Alles Met Een Reden. Tip: kijk eerst de docu Feis Forever en laat dan Mssyeh door je lijf vloeien. (Stef Mul)

AKIKO YANO 👍
7 O'CLOCK IN TOKYO
(1979)

(coast to coast / Wewantsounds)

Voor het eerst ooit wordt dit iconische livealbum buiten Japan uitgebracht, door het eigenzinnige

label WeWantSounds. Akiko Yano is inmiddels alweer zeventig jaar oud, maar toen ze nog maar begin twintig was, trad ze al op met de getalenteerde muzikanten die later Yellow Magic Orchestra zouden vormen: Haruomi Hosono, Ryuichi Sakamoto en Yukihiro Takahashi. Akiko Yano stond bekend om haar unieke songwriting, veelzijdige zang en haar manier om genres in de blender te gooien - van pop tot jazz en van funk tot experimenteel. Yano is een geschoold klassiek pianist, maar koos later voor een meer popgerichte richting. Toch hoor je haar fenomenale pianokunsten ook op dit album terug. Het album is volledig live opgenomen in 1979, maar klinkt uitzonderlijk goed, met name dankzij deze mooie remaster. Een bijzonder stukje Japanse muziekgeschiedenis! (Lotte Hurkens)

NEIL YOUNG 👍
Official Release Series Discs
26, 27, 28 & 29
(Warner)

Vier albums uit de turbulente jaren '90, eindelijk samen in één box: Unplugged, Harvest Moon, Sleeps With Angels en Mirror Ball (met Pearl Jam). Op

Unplugged verrast hij door de gitaarsolo van Like a Hurricane te vervangen door een gedragen improvisatie op een pomporgel: een keuze zo vreemd en tegelijk zo logisch dat alleen hij ermee wekomt. In Sleeps With Angels toont hij zich de rouwzanger met feedback, een man die verlies omzet in klank en echo, grimmig en kwetsbaar tegelijk. De box biedt geen nieuw materiaal, wel hernieuwde context: vier kanten van een ongrijpbare artiest die zelfs in terugblik niet statisch wordt. Geremasterd, maar nooit gepolijst — precies zoals Neil Young bedoeld is. (Wim Koevoet)

FRANK ZAPPA
Halloween '78

Frank Zappa pakte bij de Halloween concerten altijd net wat extra uit. en dat horen we hier terug. Op Halloween 1978 is een fors deel te

vinden van de The Palladium-show op 31 oktober. Keuzes als Dancin' Fool, Easy Meat, Conehead en Suicide Chump, die alle pas later op een album uitgebracht zullen worden, zijn zeker te verdedigen, net als de andere tracks overigens. Het afsluitende Black Napkins/The Deathless Horsie is echt van een wonderschone kwaliteit en sluit deze meer dan prima liveplaat af. (Hermen Miriam)

(Bertus/Beggars)

goed genoeg, meldt zanger/gitarist Thom Yorke koeltjes. Ondanks die ietwat saaie keuze over de volgorde, blijkt de band tijdens deze opnames (uit Londen, Dublin, Buenos Aires en Amsterdam) in bloedvorm. Deze songs zijn geweldig gemixt door Ben Baptie (Lady Gaga, The Strokes, U2, London Grammar) en gemasterd door Matt Colton (Rolling Stones, Arctic Monkeys, The Cure, blur en Peter Dinklage).

Luister bijvoorbeeld de puntige, energieke uitvoeringen van 2+2=5, There There, Myxomatosis, Go To Sleep en We Suck Young Blood en je kunt niet ontkennen dat deze band tot de muzikale Champions League behoort. Sterker: misschien zijn ze wel finalist. En uiteindelijk wellicht ook winnend finalist als die tour volgend jaar een vervolg krijgt en er zelfs nieuw materiaal uitkomt. Je voelt een beetje dat dit gaat gebeuren. Want die vorm van de dag was er na een pauze van zeven jaren nog altijd, laten de bandleleden namens drummer Philip Selway weten. Daarbij komt: de eerste repetities waren geweldig. 'Dus wie weet waar dit allemaal toe gaat leiden', besluit men raadselachtig. (Dennis Dekker)

ALL YOUR FAVORITE POP GIRLS ON ONE ALBUM

Including Sabrina Carpenter – Espresso (Espresso version) exclusive on vinyl and CD, Dua Lipa – Whodini (extended version) exclusive on vinyl, plus Tate McRae, Chappell Roan, Ariana Grande, Olivia Rodrigo, KATSEYE, Gracie Abrams, Renee Rapp, Olivia Dean, Suki Waterhouse and many others

Available on 2LP coloured vinyl (30 tracks) and 2CD (40 tracks)

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

Emma Pollock - Begging The Night To Take Hold

Emma Pollock maakte deel uit van de legendarische Schotse band The Delgados, maar heeft ook prachtige solo albums gemaakt, waaraan onlangs het echt prachtige Begging

The Night To Take Hold werd toegevoegd. Door het nodige persoonlijke leed is Begging The Night To Take Hold een behoorlijk melancholisch album geworden, maar het is ook een bijzonder mooi en sfeervol album geworden. Het is een album waarop de stem van Emma Pollock centraal staat en de Schotse muzikante maakt nog wat meer indruk als zangeres dan op haar vorige albums.

The Apartments – That's What The Music Is For

De Australische muzikant Peter Milton Walsh maakte in de jaren 80 even deel uit van de Australische band The Go-Betweens, maar formeerde uiteindelijk zijn eigen band The Apartments, wat in de jaren 80 en 90 prachtige albums

opleverde. Na een lange stilte keerde de band tien jaar geleden terug en vervolgens verschijnt zo nu en dan een prachialbum met stemmige en melancholische muziek die je eindeloos wilt koesteren. Ook That's What The Music Is For is er weer een en het is er wederom een van een zeldzame schoonheid.

Skullcrusher – And Your Song Is Like A Circle

Bij de naam Skullcrusher denk je waarschijnlijk aan death metal of een andere metalvariant, maar And Your Song Is Like A Circle is in geen enkel opzicht een metal album. Skullcrusher is een project van de Amerikaanse singer-songwriter Helen Ballentine en die maakt ook op haar tweede album onder de naam Skullcrusher weer vooral fluisterzachte en zeer intieme popsongs. Het zijn fantasierijk ingekleurde popsongs met een bijzondere sfeer en betoverend mooie fluisterzang. Een prachtige soundtrack voor koude en donkere winteravonden.

INTERVIEW

EEFJE

DE

VISSER

Afgelopen oktober verscheen alweer de zesde plaat van Eefje de Visser: Vlijmscherp. Samen met het eerder verschenen Heimwee vormt het album een tweeluik. Over die twee platen zegt Eefje zelf: "Waar Heimwee organischer klonk en meer rust uitademde, heeft Vlijmscherp een vurigere en elektronischere kant. De twee platen horen bij elkaar, omdat ze geschreven zijn in dezelfde jaren en samen één geheel vormen." In het weekend van de release trad Eefje op in Concerto en Plato Rotterdam - beide tot de nok toe gevuld met fans. De kleine platenzaken zijn intiemer dan de grote podia waar ze tegenwoordig staat; afgelopen zomer speelde ze nog een headlineshow op Best Kept Secret. Toch horen instore-optredens bij het begin van een nieuwe plaat, vindt Eefje. En ook interviews: gelukkig konden ook wij haar spreken over Vlijmscherp.

(Door: Lotte Hurkens, Foto's door: Philine vd Hul)

Creatieve visie

Sinds haar debuutalbum uit 2011, in een periode waarin Nederlandstalige pop nog zeldzaam was, heeft Eefje gestaag een groter publiek weten te bereiken - helemaal na album Bitterzoet (2020). Op die plaat bleef haar kenmerkende stijl overeind, maar evolueerde ze verder: met meer synths en subtiele dance-elementen. Door de jaren heen is Eefje's artistieke visie steeds scherper geworden. Ze creëert een compleet universum, waarin muziek, performance en beeld samenvloeien. Op het podium wordt ze geflankeerd door twee danseressen, met wie ze strak choreografeerde bewegingen uitvoert - als een soort muzikale synchroonzwimmers. Die combinatie van klank, beeld en poëzie maakt haar uniek: "Eefje is een categorie op zich," wordt vaak gezegd.

"Ik ben daarin heel zoekende geweest," vertelt Eefje, "maar ik wilde dit vanaf het begin al." In het begin was haar artistieke ruimte kleiner: een beperkt budget, een klein team. Inmiddels heeft ze haar eigen wereld vormgegeven, gevoed door inspiratiebronnen en persoonlijke groei. "Ik heb het gevoel dat ik altijd opkijk naar anderen," zegt ze. Niet alleen naar de mensen om haar heen, maar ook naar grote iconen als Kate Bush, David Bowie, Björk en PJ Harvey. "Ik heb grote behoefte om stappen vooruit te zetten en iets nieuws te onderzoeken", vertelt ze verder. "Als mensen zeggen: 'jij hebt echt overal over nagedacht', dan wil ik me daartegen verzetten." Voor de buitenwereld lijkt het misschien het perfecte plan voor commercieel succes, maar voor Eefje heeft dat er vrij weinig mee te maken. "Ik denk dat ik eerder de behoefte heb om soms zelfs beslissingen te nemen die niet altijd even handig zijn [voor commercieel succes, red.]." Een stadionact hoeft ze ook niet te worden -het blijft intuïtief en zonder plan. Haar drijfveer is de behoefte om iets moois te maken en avontuurlijk te blijven. En blijkbaar slaat dat aan, ook bij het grotere publiek.

Groeiplaat

Eefje hoeft dus geen stadionact te worden, en ook niet per se radiosingles te maken. "Ik trek zelf heel erg naar platen, minder naar losse singles", vertelt ze. Zelf houdt ze ook het meest van groeiplaten -albums die je na herhaaldelijk luisteren pas kunt waarderen. Ze noemt voorbeelden als Joanna Newsom, Frank Ocean en Bon Iver. "Omdat ik dan in eerste instantie door een barrière heen moet, blijven ze veel langer interessant en zit er een soort diepte in". Ook bij haar hitplaat Bitterzoet merkte Eefje dat mensen niet meteen enthousiast waren. "Ik heb dat altijd al gemerkt bij mijn muziek. Ik weet intussen dat als ik demo's opstuur, ik niet moet verwachten dat mensen direct enthousiast zijn. Uiteindelijk groeien de songs wel."

Proces & Samenwerking

Het creatieve proces ligt voor een groot deel bij Eefje zelf. Ze produceert haar platen samen met haar man Pieterjan Coppejans, die ook verantwoordelijk is voor de opnames en mix van de platen. "Ik werk graag samen met mensen die ik heel goed ken - met wie ik

zo vertrouwd ben dat ik nooit het gevoel heb dat ik op mijn tenen hoeft te lopen," vertelt Eefje. Hoewel ze bepaalde producers bewondert, zou ze nooit kiezen voor een samenwerking die te veel invloed heeft op haar eigen stijl. Want het creëren is juist waar het voor haar om draait: "Het is niet zo dat ik songs schrijf zodat ik kan optreden of een carrière kan hebben. Het schrijven zelf, het arrangeren, het opnameproces en de productie - dat is precies waar ik het voor doe. Als ik dat te veel aan iemand anders zou overlaten, zou het zijn doel een beetje voorbijschieten. Ik hou enorm van het creatieve proces." Daarom werkt Eefje het liefst met mensen die haar visie serieus nemen. Tegelijkertijd is ze wel afhankelijk van goede engineers en mixers. "Ik heb altijd met een co-producer gewerkt, ook vanwege mijn eigen beperkingen. Maar ik ontwikkel me nog steeds heel erg en leer ontzettend veel, vooral van Pieterjan." Eefje en Pieterjan hebben hun eigen studio aan huis - ideaal, zegt ze lachend: "Alsof ik hem erop heb uitgezocht."

Voor elke nieuwe plaat zoekt Eefje een nieuwe uitdaging om in te duiken. Bij Heimwee en Vlijmscherp lag de nadruk vooral op de baslijnen, waarbij ze inspiratie haalde uit andere artiesten. Zo klinkt de bas ook prominent op deze twee albums. Ook lag er een nadruk op arrangementen - van de synths tot de kleine fluitjes. Voor de nieuwe plaat wil Eefje weer wat compleet anders doen. "Ik merk dat deze twee platen echt bij elkaar hoorden, ze zitten compleet in elkaars verlengde qua sound en productie." Ze breken niet genoeg met elkaar om compleet nieuwe platen te zijn, maar dat gaat de volgende keer wel weer gebeuren. "Op vlak van dynamiek wil ik weer nieuwe wegen zoeken: kleiner gaan, groter gaan, allebei. En op een bepaalde manier weer echt avontuurlijk zijn." Gitaren gaan opnieuw een grotere rol spelen, maar ook elektronica en percussie. "Voor de volgende plaat ben ik nog volop aan het fantaseren," zegt ze. "Ik wil er eigenlijk verder niets over zeggen, anders verras ik straks niemand meer."

Ouderschap

Wat de afgelopen jaren ook een grote rol heeft gespeeld in Eefje's leven: ze is moeder geworden. "Het is zo'n belangrijk keerpunt in je leven. Het verandert je voor altijd," vertelt Eefje. "Ik vind het echt een verademing om juist te zorgen voor een ander - zeker in een vak waarin het soms allemaal om jou draait," zegt ze verder. Het ouderschap heeft ook haar kijk op de maatschappij veranderd: "We zijn zó individualistisch geworden. We willen allemaal vrij zijn, zo vrij dat we eigenlijk geen verantwoordelijkheden meer hebben naar anderen, ook om een zorgrol op te nemen." Sinds ze een kind heeft, is dat gevoel veranderd: opa's, oma's, burens en vrienden worden betrokken. "Het is goed voor mij, voor de onderlinge banden en voor een gevoel van samenhang." Dat maatschappelijke en filosofische houdt Eefje bezig, al komt het in haar muziek niet zo letterlijk naar voren. "De menselijke warmte, de relaties, het hechtzijn - en wat dat dan precies is - dat hoor je wel allemaal terug in de muziek."

THIN LIZZY

74-75

THE COMPLETE 74/75 NIGHTLIFE & FIGHTING RECORDINGS

NEW STEREO MIXES | OUTTAKES, B-SIDES
& 7" EDITS | ALT VERSIONS & DEMOS |
BBC SESSIONS | LIVE AT DERBY COLLEGE
1975 | 10"X10" HARDCOVER BOX | 40
PAGE BOOKLET

NIGHT LIFE / FIGHTING

PROPAGANDA

The definitive version of Propaganda's groundbreaking album

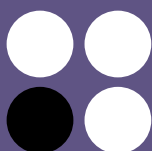

Featuring:

*The Complete Album | Remixes
Single Edits | Studio Outtakes
Live Recordings*

*Also available as 1LP with
new stereo mix by David Kosten*

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2000.

RADIOHEAD Kid A

In de documentaire Meeting People Is Easy (1998), over Radiohead's jaarlange OK Computer-tournee, is de geleidelijke afstomping van de band na eindeloos veel interviews en promotionele activiteiten duidelijk zichtbaar. Na het succes van OK Computer voelde zanger Thom Yorke ambivalentie over de richting van de band: hoe konden ze zich verder ontwikkelen en tegelijk hun integriteit behouden in de commerciële muziekwereld? Dit interne conflict bleef de groep achtervolgen tijdens de productie van hun volgende albums. Voor Kid A brachten ze geen singles uit en maakten ze bewust minder radiovriendelijke nummers. Ze namen afstand van hun gebruikelijke gitaar-en-zangformule om nieuwe muzikale paden te verkennen. Hun terughoudendheid tegenover commercieel succes en de weigering zich te schikken naar de industrie leidden tot de muzikale

richting van Kid A. Het album wordt omschreven als een "griezelig geruststellende mix van rockriffs, jazzakkoorden, klassieke texturen en elektronische noise". Kid A behandelde, net zoals OK Computer, thema's van vervreemding in een technologisch geavanceerde samenleving. Waar OK Computer ontzettend goed werd ontvangen, werd Kid A daarentegen bekritiseerd, omdat het minder direct toegankelijk was. Fans moesten harder werken om het album te doorgronden. En zoals Curtis White stelde: Radiohead bewees zijn "artistieke en politieke gezondheid" door niet toe te geven aan de druk van commodificatie. In plaats van traditionele videoclips bracht de band korte video's van tien seconden uit, zogenaamde "blips". Yorke verklaarde dat hij "het verschil niet echt ziet tussen een videoclip opnemen en een autoreclame maken". Kid A werd zonder promotie online uitgebracht via peer-to-peer-netwerken: een gewaagde stap die de verkoop juist stimuleerde. Vijfentwintig jaar later klinkt Kid A nog steeds fris, relevant en tijdloos, een bewijs van de durf en integriteit van Radiohead.

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

JACK LEE – Jack Lee's Greatest Hits Volume 1 (1981)

De titel zet u wellicht op het verkeerde been, aangezien het niet om een compilatie gaat, maar om het solo debuut van Jack Lee. Die zat voor deze plaat in het legendarische The Nerves, zeg maar gerust de uitvinders van de Power Pop, waar Lee samen met Paul Collins en Peter Case verantwoordelijk voor was. Lee wist de ene radiohit na de ander te schrijven, maar kreeg een eigen carrière maar niet van de grond. Anderen gingen er vrolijk mee vandoor, waardoor zijn solodebuut bevolkt wordt door zijn eigen nummers die verrassend bekend voorkomen. Hanging On The Telephone kennen we natuurlijk van Blondie, Come Back And Stay van Paul Young. Ook Paper Dolls komen we vaker tegen, maar ondanks dat dat hier uitstekend klinkt, verwijzen we toch graag naar de

demoversie van The Nerves, uiteraard met Lee zelf, die op diverse retrospectieven het levenslicht zag. De titel van dit vergeten meesterwerk is dan ook vooral een cynische inval van een geweldige, en succesvolle songwriter, wiens naam best wat vaker genoemd mag worden. Hierna volgde nog een alleen in Frankrijk uitgebracht follow up, waarna we niets meer vernomen van Lee, behalve dan dat hij twee jaar geleden overleed. (Jurgen Vreugdenhil)

Paradiso

SOHN

AN INTIMATE SOLO PERFORMANCE
OF THE NEW ALBUM 'ALBACAL (DAMN WORKS)'

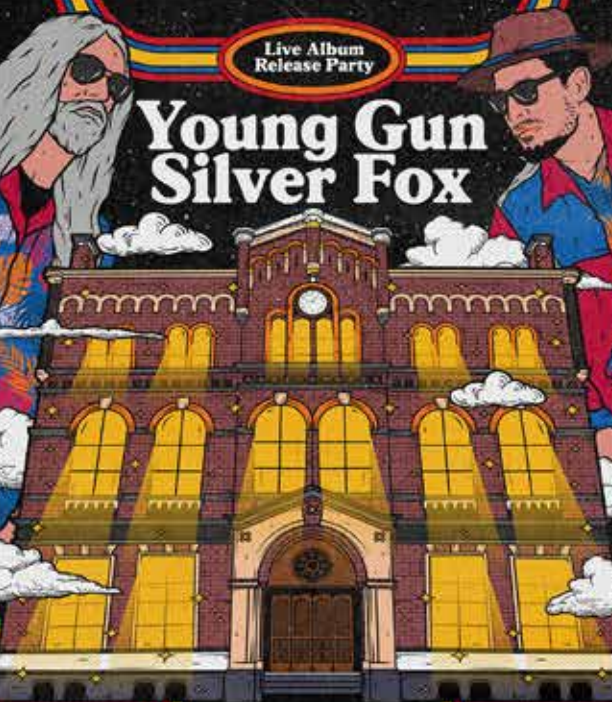
SATURDAY 13 DECEMBER
BITTERZOET, AMSTERDAM

Live Album
Release Party

Young Gun
Silver Fox

Paradiso Amsterdam
13th January 2026

20 26

JON AND ROY

EUROPE TOUR

PARADISO
24.03.2026
AMSTERDAM

WITH TAY OSKEE

JOHAN

EXCELSIOR 25 JAAR PERGOLA

JOHAN SPEELT PERGOLA HELEMAAL
ZA 25.04 * AMSTERDAM

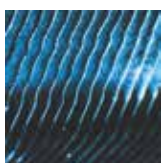
PARADISO

Dubtechno: de erfenis van Basic Channel /Rhythm & Sound.

Er komen de laatste tijd erg goede dubtechno heruitgaves uit met muziek die twintig jaar geleden alleen leverbaar was op cd of zeer gelimiteerd op vinyl. Deze platen zijn schatplichtig aan het geluid van het legendarische Basic Channel duo uit Berlijn, bestaande uit Mark Ernestus en Moritz von Oswald, ook wel bekend als Rhythm & Sound.

Op dezelfde manier als deze twee pioniers, combineren ze de ritmische structuur en het minimalisme van techno met de warme baslijnen, echo's en delay uit de jamaicaanse dub. Het levert tijdloze muziek op die ook nu nog indruk maakt.

Hieronder een paar favorieten in het genre:

1.Monolake -Gravity lp

Misschien wel de beste en meest toegankelijke plaat van Robert Henke (bedenker van de Ableton muzieksoftware); tijdloze soundscapes over net geen four to the floor autechre -achtige beats.

2.Intrusion-Seduction of silence part I & part II lp

Stephen Hitchell van Deepchord /Echospace met een van zijn beste projecten vol warme elektronische dub.

3.Deepchord-verschillende 12-inches en lp's

In diepte misschien wel de overtreffende trap van Rhythm & Sound: veel ruimte, echo's, ruis en gelaagdheid in hun platen. Klinkt als techno gemaakt van field recordings op Antarctica.

4.Farben-Textar

Jan Jelinek's meer dansbare dubtechno project met zijn organische minimale geluiden en warme stringsamples.

5.Dialog-Dot1

Samuel van Dijk's (VC-118A) ode aan Rhythm & Sound inclusief fantastische mc die klinkt als een reïncarnatie van de Space Ape.

6.Paul St. Hilaire-w/the producers

Paul St. Hilaire stond voorheen bekend als Tikiman, de toaster met de zalvende stem van de Rhythm & Sound platen. Op deze plaat werkt hij samen met hedendaagse producers zoals Aurora Halal, Mala en Priori.

7.Ghost Dubs-verschillende lp's en 12-inches, waaronder binnenkort de lp The Bug vs Ghost Dubs-Implosion

Op het Pressure label van The Bug klinkt Ghost Dubs alsof hij in slow motion in een verlaten fabriek kijkt hoe hard zijn baslijnen kunnen zonder in het rood te gaan.

interview

AKIKO YANO

Het is september 1978 in Tokyo en op het podium staat een jonge Akiko Yano en achter een groot rood gordijn staat haar arsenaal van toekomstige Yellow Magic Orchestra-soldaten: Haruomi Hosono, Ryuichi Sakamoto en Yukihiro Takahashi. En Tatsuro Yamashita en Minako Yoshida. Helemaal alleen voor zo'n groot gordijn, met alle aandacht alleen op jou gericht, dat moet toch vreselijk eng zijn voor zo'n jong meisje. Nou, wat haar betreft viel dat wel mee. Yano was nog maar net een twintiger en stond al bekend om haar inventieve muziek, waarin ze een mix maakte van pop, jazz, funk en later experimentele synths. Ook had ze al lang een aantal jaar solo-ervaring. Het was natuurlijk wel extra leuk wanneer uiteindelijk het gordijn openging en haar nabije vrienden verschenen; het publiek ging uit zijn dak. Als fan van 'Japanse shit' (niet mijn woorden, maar omschrijft de breedte van de interesse best goed) was ik erg enthousiast dat ik deze iconische vrouw mocht spreken. Via een videogesprek sprak ik met haar over het live-album 7 O'Clock in Tokyo, dat dit bijzondere moment in de (Japanse) muziekgeschiedenis heeft afgebeeld.

(Door: Tatum Luiten)

Kinderlijke levendigheid

Yano's aanmoedigende stem maakt de missie duidelijk aan haar ijzersterke troepen. Op hun beurt klinken de klanken van hun plan de campagne. Het gaat een geweldig avontuur worden, vol met spanning, sensatie en kinderlijke verwondering. Zo kondigt het nummer God's Loyal Love de toon aan van het concert. De levendige fabelwereld van wormpjes en gordeldiertjes in de teksten geeft een kijk op de wereld vergelijkbaar met die van een inspirerend kinderboek. En de band zorgt er met hun kundige uitvoering voor dat zelfs volwassenen weer in het hoofd van een kind kunnen kruipen. Hierdoor is de link met de hoes makkelijk gemaakt en ik vroeg Yano wie het kindje op de voorkant was. Lachend zegt ze: 'Actually, that's my son! He was cute then... but he's in his fifties right now.' Daarnaast schuilt er achter het kindje nog meer symboliek. Ze vertelde me dat de hartslag die op de schermen te zien was wel een goede representatie was van de levendigheid van de muziek. En die levendigheid zit hem onder andere in de lol die van de muziek afspat, waaronder Yano die Takahashi's syndrumsolo nabootst als 'pew pew, pew, pew pew'.

High School Drop-Out

Yano is getraind op klassieke piano van een jonge leeftijd en switcht als tiener naar populaire muziek, maar haar virtuoze pianospel blijft de basis. Ik vroeg haar hoe ze eigenlijk in contact was gekomen met de YMO-artiesten. Lachend zegt ze: 'I was a high school drop-out'. Ter vervanging van haar middelbare schooleducatie bewoog ze zich in haar tienerjaren in dezelfde cirkels als het toekomstige Yellow Magic Orchestra en liet ze zich doceren door de muzikanten in de Tokyo-muziekscène. Op haar 18e ontmoette ze, via-via, Haruomi Hosono, voor wie ze mocht spelen. 'He liked me and I liked him. So that was me getting into the music circle. 7 O'clock in Tokyo is kind of the symbolic way to show this particular circle of the Tokyo music scene.'

Nieuwe geluiden

Vanaf het tweede album begint ze al te experimenteren met synthesizers: 'I always loved to explore the new things for myself'. Ze zegt daarnaast dat ze geluk had dat ze in een cirkel zat met mensen die deze ontwikkelingen ook interessant vonden. 'It's like floating on a tide and we're on the same boat'. Ze waren er vroeg bij; met het gros van de synthpop die zich pas in de jaren 80 vestigt. Maar nieuwe ontwikkelingen worden niet altijd goed in acht genomen. Moest het publiek niet wennen aan die bliepjes en bloepjes? 'The music was new, and new

to anybody. But we were a good band and eventually the audience was convinced that this was good music played by a good band. Back then we didn't have Pro Tools, so what you hear on the record is what we played. Sometimes I sang out of pitch, but it's all in the music.' En goed klinken, dat doet de plaat ongetwijfeld.

Renaissance

Ondanks zijn cultstatus was 7 O'clock in Tokyo moeilijk verkrijgbaar buiten Japan, tot nu. Dit is te danken aan een ware heropleving die is ontstaan voor Japanse

popmuziek uit eind jaren 70 en 80. Genres als city-pop, jazz-pop, funk en de afstroming techno-kayo (waar Akiko Yano met haar album Taidama (1981) een van de grondleggers van is) komen opnieuw in de spotlight. Hoe niche het ook klinkt, deze muziek heeft een breed bereik, mede door nummers die bekend worden door TikTok en een hele actieve internetcommunity. Toch best bijzonder dat de muziek die je bijna 50 jaar geleden gemaakt hebt een renaissance ondergaat. En zo ziet Yano dat ook. 'I'm so grateful, especially with the younger generation after all these years. The music

was so strong and I am so glad that many people could feel the power of the music.' En dit was ook het grootste compliment dat ik haar wilde geven. Wanneer je muziek ook na 5 decennia aan ontwikkeling nog steeds staat en wordt bewonderd, dan heb je ongetwijfeld iets goed gedaan.

Naast 7 O'clock in Tokyo zijn ook een aantal van haar andere iconische albums uit de 70 en 80 bij ons verkrijgbaar! (Japanese Girl Feat. Little Feat, Iroha Ni Konpeitou, To Ki Me Ki, Gohan Ga Dekitayo, Tadaima, Ai ga Nakucha ne.)

***"I was really close
with the three members
of Yellow Magic Orchestra,
it was like floating on a
tide and we were
on the same boat."***

FLO - Access All Areas Tour

De dames van FLO zouden al eerder naar TivoliVredenburg komen, maar het optreden werd uitgesteld – en dat lange wachten werd driedubbel beloond. Wat een R&B-trio is dit: bij binnenkomst hadden ze de zaal meteen in hun greep en overtroffen ze alle verwachtingen.

De show was speels en sexy op precies de juiste manier, zonder ooit over de top te gaan. De drie waren tot in de puntjes op elkaar ingespeeld, en elke harmonie of ad-lib was een genot om te horen. Ook zat er meer dans in dan verwacht, wat het optreden nog sterker maakte. Tijdens Cardboard Box zong de hele zaal mee, maar het absolute hoogtepunt bleef Fly Girl, die ze gelukkig ook uitvoerden. Deze tour liet zien hoe goed het album Access All Areas live uit de verf komt. Iedereen die het nog niet gehoord heeft, moet dat zéker even doen. (Laurens Elderman)

Addison Rae - Addison Tour

Op een zwoele avond stond de Melkweg barstensvol: Addison Rae was eindelijk in Nederland. De jeugd kent haar natuurlijk al van TikTok, maar sinds haar debuutalbum Addison is het duidelijk dat het menens is voor deze zangeres. De juiste popinvloeden zijn tot in detail bestudeerd, en die referenties kwamen live perfect tot hun recht.

Haar vrolijke energie en enorme drive deden denken aan een jonge Britney Spears, en met de opbouw van haar repertoire zat de show ijzersterk in elkaar. Ze bracht vrijwel alle nummers van haar album, en de zaal ging compleet los tijdens de rave-vibe van haar Von Dutch remix: hét hoogtepunt van de avond. Dit voelde als iets bijzonders meemaken, iets dat nog veel groter gaat worden. Als er gerechtigheid bestaat, krijgt ze er een Grammy voor. (Laurens Elderman)

Leids International Film Festival (a.k.a. LIFF!)

9 tot 19 oktober was het weer zover! De 10 leukste dagen van het jaar voor de film liefhebber die ervan houdt om de eerste te zijn bij debuterende regisseurs, of graag snikt bij tedere coming-of-age verhalen. Dit jaar was het de 20ste editie van LIFF, met meer dan 100 films, bijzondere specials en 22 regisseurs om al je vragen te beantwoorden. Hoewel de films natuurlijk hetgeen zijn waar je voor komt, is de sfeer in de foyer waar je voor blijft. Want in de prachtige bioscopen van Leiden hangt er iets in de lucht op deze dagen. Dat gevoel, wanneer je net een film hebt gezien die je zo raakte dat je acuut een monoloog wil houden tegenover je medefilmnerds. Dat, maar dan keer tien. Het lijkt alsof de bezoekers van LIFF zijn betoverd en in plaats van direct naar huis te gaan liever in de foyer met zojuist gemaakte vrienden praten over wat ze nou van die ene Poolse film met niemand minder dan Charli XCX (Erupjca) vonden. Of van die bizarre docu over de pythonjacht die er elk jaar in Florida plaatsvindt (The Python Hunt). Uiteraard pleit ik ervoor dat je gewoon naar LIFF toe komt om dit filmfeest mee te maken. Maar dat is niet het enige waarom ik dit loflied schrijf. Want ik heb namens de Mania 14 films kunnen bekijken en heb daarmee dus ook een hoop tips om te geven voor het komende jaar om op DVD te halen of in de bioscoop te zien. Dus hierbij kort drie van mijn persoonlijke favorieten.

1. The Chronology of Water (Kristen Stewart 2025): Een rauw verhaal over seksueel misbruik dat met ongelooflijk veel kracht wordt verteld. De film kruipt met zijn poëtische montagestijl en hallucinerende audio onder je huid en zelfs na de grote hoeveelheid films die ik erna heb gezien, laat deze mij nog steeds niet los.
2. The Swan Song of Fedor Ozerov (Yuri Semashko 2025): De Derde Wereldoorlog lijkt uit te breken en het hoofdpersonage Fedor Ozerov is in de ban van zijn verloren songwritingtrui. Hoofdacteur Viachaslau speelde bij enkele vertoningen het liedje uit de film live. Muziektips van Viachaslau: Swans en King Crimson :)
3. The Mastermind (Kelly Reichardt 2025): Het verhaal van een amateurkunstrover die zijn eerste grote roof gaat uitvoeren. De film is traag, maar geeft daarmee genoeg tijd om compleet op te gaan in de prachtige kleuren van herfstrode bomen en bruine corduroy-broeken, terwijl de roof zich op onvoorziene manieren ontvouwt. (Tatum Luiten)

Westside Cowboy

Westside Cowboy is een piepjonge country-/shoegaze-/indierockband uit Engeland. Op meesterlijke wijze weten ze het Americana-gevoel te vermengen met typisch Britse gevatte teksten, een combinatie die ze zelf omschrijven als Britainicana. Hun nummers zitten vol onverwachte tempowisselingen, energieke contrasten en prachtige samenzang tussen man en vrouw. Opvallend is dat alle bandleden zingen, waardoor er geen echte frontman (of -vrouw) is; ze zijn het allemaal. Hun debuut-EP *This Better Be Something Great* is kort maar krachtig en gelukkig doet hij zijn titel eer aan. De opvolger is al onderweg: op 16 januari verschijnt *So Much Country 'Till We Get There*. Momenteel is Westside Cowboy te zien als voorprogramma van *Black Country, New Road*; een passende keuze, aangezien die band een belangrijke inspiratiebron voor hen vormt. Daarna lijkt het slechts een kwestie van tijd voordat er een volwaardig album volgt! Wij kunnen in ieder geval niet wachten. (Lotte Hurkens)

Mary In The Junkyard

Het rocktrio Mary In The Junkyard bracht in 2024 misschien wel één van de beste singles van het jaar uit: *Tuesday*. Het nummer bouwt zich op van klein en breekbaar tot intens en nerveus, maar behoudt onderweg een vastberaden ondertoon. De band weet een dynamiek neer te zetten die doet denken aan groepen als Caroline, terwijl de spookachtig mooie, hoge stem van zangeres Clari Freeman-Taylor Mary In The Junkyard een volstrekt eigen karakter geeft. Hoewel de band tot nu toe slechts één EP heeft uitgebracht, beschikken ze over een opvallend uitgebreid repertoire. Live spelen ze veel - vooral in Londen - waar ze regelmatig optreden in The Windmill in Brixton, een kleine popzaal die bekendstaat om haar steun aan veelbelovende, opkomende bands. Artiesten als Black Country, New Road, Squid, Shame en Black Midi behoren inmiddels tot de zogenoemde Windmill-scene. Mary In The Junkyard blijft intussen indruk maken met nieuwe, prachtig gelaagde singles die voortbouwen op hun meesterlijke track *Tuesday*. Bovendien mogen ze binnenkort mee als supportact tijdens de Amerikaanse tournee van Wet Leg; een nieuwe mijlpaal voor deze veelbelovende band. (Lotte Hurkens)

CLASSIC JAZZ VINYL

In de maandelijkse rubriek met jazz-reissues, neigen we soms misschien te kijken naar het vergeten verleden. Maar ook de grote namen krijgen natuurlijk ook weleens de welverdiende poetsbeurt en waxbadje die ze verdienen. Deze editie van onze favoriete katern daarom een blik op de Mount Rushmore Of Jazz Giants... Nog nooit klonken hun trompetten, saxofoons en piano's zo helder.

(Door: Vera Verwoert en Ruud Jonker)

KENNY BARRON

Sunset To Dawn

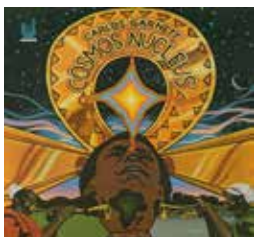
Time Traveler Recordings brengt een deel van de analoge catalogus van het Muse-label opnieuw uit. Muse heeft ongeveer 560 releases uitgegeven tot 1996. De catalogus van Muse kwam in 1997 in handen van 32 Jazz. John Fields ging daarna weer door met twee andere labels. 'Sunset To Dawn' is een van de TTR-rereleases en vormde in 1973 het debuut van Barron als bandleider. Spiritualiteit en het idioom uit de post-bop staan hier centraal. De line-up is dan ook indrukwekkend, met Buster Williams (bass), Carlos Garnett (tenor sax) en Freddie Waits (drums). Pianist Barron staat bekend om zijn lyrische stijl en is een van de belangrijkste vertegenwoordigers van de mainstream jazz sinds de bebop. Hij nam albums op met musici als Stan Getz, Jon Henderson, Ella Fitzgerald, Elvin Jones en vele anderen. Latere opnames van Barron op het Muse-label zijn 'Peruvian Blue', 'Lucifer' en 'Golden Lotus'. Barney Fields, zoon van John, belooft met de gelimiteerde vinyluitgaven de ultieme analoge beleving. (Ruud Jonker)

ROY BROOKS

The Free Slave

Roy Brooks' album "The Free Slave" werd in 1972 uitgebracht op het Muse-label. De live-opname van deze plaat in 1970 bij de Left Bank Jazz Society in Baltimore, Maryland brengt veel energie en passie tot uiting. Met een sterke bezetting bestaande uit Woody Shaw op trompet, George Coleman op tenorsaxofoon, Hugh Lawson op piano en Cecil McBee op bas, creëert Brooks een swingende soul sound die flirt met hard bop en avant-garde jazz. Het album is 'slechts' vier nummers lang, maar het luisteren meer dan waard. Vooral "The Free Slave" en "Five For Max", zijn goede illustraties van de muzikale vaardigheden die de band op deze plaat ten gehore brengt. Brooks' drumt stuwend en speelt. Je hoort hierin een krachtige en dynamische aanpak die de band meer maakt dan de som der delen. De plaat is helder en duidelijk geproduceerd, met een goede balans tussen de verschillende instrumenten. De opname vangt de aanwezigheid van het publiek, wat het album een extra laagje energie geeft. "The Free Slave" is een aanrader voor fans van hard bop en soul-jazz, en wordt terecht beschouwd als een klassieker binnen het genre. (Vera Verwoert)

CARLOS GARNETT

Cosmos Nucleus

John Fields is bekend van het beroemde Prestige label en van Muse Records, dat de legacy van Prestige, Riverside en Milestone in leven hield. Deze Muse-opnames zijn opnieuw uitgebracht op Time Traveler Recordings. Het 180-grams vinyl is geremasterd vanaf de originele analoge tapes door Matthew Lutthans van The Mastering Lab en geperst bij Optimal Media. De inlay bevat nieuw geschreven liner notes. Saxofonist Carlos Garnett maakte dit zeldzame album in 1976. Je mag het Afrofuturist jazz noemen, een fusie van funk, spirituele jazz en kosmische soul. Denk aan Herbie Hancock (tijdens zijn Mwandishi tijdperk) en Pharoah Sanders. Het album kwam in een tijd dat er enorm veel Latin in de markt was (bv. Carlos Santana). Toch schetste dit album de toekomst van de jazz. Garnett had zijn beste tijd in de zestiger en zeventiger jaren. Hij speelde toen met Freddy Hubbard, Art Blakey en Charles Mingus. Zijn samenwerking met Miles Davis ('On the Corner' en 'Get Up with It') gaf een belangrijke richting aan zijn loopbaan. (Ruud Jonker)

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten ragers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

WIRE

154

(Konkurrent / Pink Flag)

Tussen 1977 en 1979, het jaar waarin punk overleed, was er meer te beleven dan het rechttoe rechtaan raggen waar bands als de Sex Pistols en de Ramones patent op hadden. Ook bands ontwikkelden zich, en daar is Wire een prachtig voorbeeld van. Op de eerste elpee, Pink Flag, was het nog fijn minimalistisch allemaal, maar nummer twee, Chairs Missing, zocht zowel in muziek als tekst de ruimte op. Met ingehouden adem wachtten we dan ook de derde af van wat terugblikkend een legendarisch trio werd. Groot was de opluchting toen 154 alle verwachtingen overtrof. Tijdgeest, avant garde, de geest van punk, poezie, romantische sehnsucht, alles komt hier samen in een overweldigende zondvloed.

Pas nu kun je eigenlijk pas goed zien waar de band mee bezig was in die onvoorstelbaar korte tijd, en het klopt helemaal, van de bevreemdende punkpsychedelica van Reuters, waar Pink Flag mee begint, via de 28 seconden van Field Day For The Sundays, tot Practice Makes Perfect, de spookachtige opening van Chairs Missing, en op diezelfde plaat het contemplatieve Marooned, tot het dwangneurotische meesterwerk The 15th op 154. Ze zouden eigenlijk alle drie in een doosje moeten, maar ja, gedoe met platenmaatschappijen. (Enno De Witt)

interview

HERMAN VAN VEEN

Grotere legendes dan Herman van Veen zijn op onze eigen bodem eigenlijk niet te vinden. Sinds 1965 is hij al druk bezig met onder andere theater maken, schrijven, acteren en natuurlijk muziek. Ondertussen is hij de 80 gepasseerd en heeft hij een carrière van ruim 60 jaar achter de rug. Dat is natuurlijk een prestatie die gevierd moet worden en dat doet Herman met een nieuwe album: Plus.

(Door: Ruben de Melker)

Het is, zoals we van hem gewend zijn, simpelweg een knotsgekke plaat die eigenlijk twee kanten kent. Aan de ene kant laat Herman van Veen zien dat zelfs na al deze tijd hij nog genoeg creativiteit in de loop heeft zitten, met nieuwe liedjes die niet onderdoen aan zijn iconische oeuvre. Daarnaast is het ook meteen een ode aan zijn carrière, waar herbewerkingen van oude nummers aardig op het sentiment inwerken.

Op de plaat wordt Herman vergezeld door menig mede-artiest. Zo staat zijn partner Gaëtane Bouchez net als zijn dochters Babette en Anne van Veen op de plaat, wat prachtige odes biedt aan zijn familieleven. Maar ook vrienden als André van Duin en Simone Kleinsma dragen bij aan het album.

Daarnaast legt het album een brug naar een nieuwe generatie: gastoptredens van Maan, OG3NE, Zoë Tauran en niemand minder dan Joost Klein (die in 2019 al een liedje genaamd 'Herman van Veen' uitbracht) laten zien dat Herman zeker nog niet te oud is om met de tijd mee te gaan.

Al om al is het een mooie manier om terug te kijken op een legendarische carrière van een van de grootste artiesten en kunstenaars van ons land. Des te leuker is het om te horen hoe hij zijn eigen kunst weet om te toveren tot iets compleet nieuws. Ook is het verbazingwekkend knap hoe hij nog steeds de woorden weet te vinden om diverse thema's te bespreken. Dit album voelt als een cadeautje voor iedereen die al jaren geniet van alles wat Herman van Veen doet en maakt. Het zou zomaar zijn laatste plaat kunnen zijn en daarom voelt dit als het perfecte moment om te zeggen: Herman, bedankt voor ALLES!

Deze nieuwe plaat staat vol met samenwerkingen, soms knotsgek. Voor welke samenwerking moest u het meeste uit uw comfortzone kruipen?

Eigenlijk voor geen één. Het zijn allemaal collega's. Weliswaar zijn onze achtergronden verschillend. Wij

komen uit de klassieke muziek, alle anderen uit de pop of anderszins. Het grootste verschil is wellicht, toen wij jong waren ging alles met potlood en papier. Nu met schermen en pixels.

80 jaar oud en een carrière van ruim 60 jaar, toch gaat u onverslagen door. Waar haalde u uw inspiratie vandaan terwijl u bezig was met dit album?

Het is vooral een cadeautje dat ik mijzelf gun. De samenstelling hebben we met elkaar gedaan. Sommigen wilden een oud liedje samen zingen, anderen iets met elkaar schrijven. Opmerkelijk genoeg waren daar nogal wat overeenkomsten. Niemand uitgezonderd, schrijft zoals een camera ziet. Daar ligt dus ook het antwoord op uw vraag. We schrijven wat we beleven.

Welke artiesten hebben u tijdens uw carrière geïnspireerd en zijn er nog specifieke artiesten die u hebben geïnspireerd voor dit nieuwe album?

Zou ik Charlie Chaplin, Jacques Brel, Toon Hermans, Edith Piaf, Wim Kan nooit gezien hebben, zou ik wellicht iets anders geworden zijn. Met de jongens in de straat in de bouw gewerkt hebben. En wat het album betreft was het absoluut een kruisbestuiving tussen ons en zij die eraan hebben meegewerkt.

Wat zijn de thema's die u bespreekt op deze nieuwe plaat en waarom zijn juist deze thema's nu zo belangrijk voor u?

Ben al sinds jaar en dag kinderrechtenactivist, dus kinderen, de natuur, zonder wie wij niet zouden kunnen bestaan. De onvermijdelijke liefde, de drempels waarover wij toch steeds weer struikelen.

En wat is uw favoriete plek, laten we Carré even uitsluiten, om te spelen?

Daar waar mensen zijn.

ATA KAK **Obaa Sima**

Begin jaren 2000 woonde de Amerikaan Brian Shimkovitz in Ghana om muziek te studeren. Hij verzamelde honderden cassettebandjes. Eén sprong eruit: Ata Kak – Obaa Sima. Elektronisch, Twi-hiplife, house, boogie, funky, psychedelisch, bizar. Dit inspireerde hem tot de blog (nu label) Awesome Tapes from Africa, dat wereldwijd succes kende. Ata Kak (geboortenaam Yaw Atta-Owusu) wist hier niets van, zelfs zijn burens kende zijn muziek niet. Pas in 2015, na jaren zoeken, vond Shimkovitz hem en bracht het album opnieuw uit. (Simon Arends)

BLACK SABBATH **Black Sabbath / Paranoid / Master Of Reality**

Het dondert. Een kerkklok in de verte. Dan de kwaadaardige tritonius uit de gitaar van Tony Iommi en Ozzy met de duivel op z'n hielen: 'oh nooo!'. Heavy metal werd op vrijdag 13 februari 1970 geboren met het debuut van Black Sabbath – en de platen die erop volgden. De eerste drie zijn opnieuw uit met een extra schijf met alternatieve en instrumentale versies. Fijn voor wie meer van het ontstaan van deze klassiekers wil horen, of er gewoon pap van lust. (Louk van der Schuren)

CINDY LEE **CAT O' NINE TALES**

Cindy Lee, het enigma uit Canada bracht dit album in 2020 uit in een zeer beperkte uitgave van 50 stuks, gehuld in een zeefdruk hoes. Je hoort hierin een soort sonische vooraankondiging van het geluid dat Diamond Jubilee zou domineren. Maar er is ook een duidelijk verschil. De nummers op dit album worden afgewisseld met de klassieke Cat O' Nine Tales suites. Bij elkaar vormt het een fascinerende, boeiende en soundtrackachtige luisterervaring. Wat mij betreft een mooi voorbeeld van creativiteit. (Marcel van Vliet)

GOLDIE **Timeless**

Begin jaren negentig borrelde vanuit de Britse rave-scene een meedogenloos nieuw geluid op, met onmenselijk diepe bassen en snoeihard ratelende breakbeats. Jungle, zoals het eerst heette, evolueerde al snel tot drum 'n' bass, en Goldie speelde daar een doorslaggevende rol in. Hij kwam zelf uit de scene, scoorde met Terminator als Metalheads een flinke hit, en brak in 1995 door met het album Timeless. Daarop nog steeds de zware bassen, die de link met dubreggae verraden, en neurotisch roffelende breaks, maar ook breed uitwaaiende strings, gitaren en dameszang, van Urban Cookie Collective's Diane Charlemagne,

in vaak lang uitgerekte nummers met veel sfeer en vleugels ambient. Het klonk een stuk vriendelijker dan de exoterme en agressieve jungle, viel bij een groot publiek in de smaak en maakte van Goldie een superster, die het zelfs schopte tot een rol in de legendarische Britse televisiesoap Eastenders. Timeless klinkt anno nu precies zoals de titel al suggereert tijdloos, vooral natuurlijk de suite Inner City Life/Pressure/Jah, maar de rest doet daar niets voor onder en heeft ook niets aan glans verloren. Op deze verjaardagsrelease veel interessant bonusmateriaal, alles bij elkaar ruim voldoende voor een daverende party. (Enno de Witt)

HÜSKER DÜ **1985 The Miracle Year**

Voor hardcore liefhebbers is 1985 een uitstekend jaar, met anme doordat het Amerikaanse Hüsker Dü op de toppen van hun kunnen stonden. Met deze uitgave wordt nog maar eens bevestigd, want de box bevat een volledig optreden uit januari, aangevuld met 20 tracks uit de rest van het jaar. Veel van hun meesterwerk New Day Rising, en covers van The Beatles en The Byrds. Gezien het feit dat het hele Hüsker Dü archief eerder deze eeuw in vlammen opging, een bijzonder fijne verrassing. (Jurgen Vreugdenhil)

ELTON JOHN **Captain Fantastic And The Brown Dirt Cowboy (50th Anniversary)**

Tot en met 1975 kan je als serieuze muziekliefhebber eigenlijk alles aanschaffen van Elton John. Alle platen kennen een zeer hoge kwaliteit en dat is met Captain Fantastic niet anders. De plaat heeft een autobiografisch karakter en telt met Someone Saved My Life Tonight een single. Voor de gelegenheid zijn ook deze keer Lucy In The Sky With Diamonds en Philadelphia Freedom toegevoegd naast een schijf met allerlei demo's, die ook hier weer prachtig zijn, en wat livewerk uit 2005. Een echte aanrader dus. (Hermen Miriam)

JASON ISBELL **Something More Than Free**

Jason Isbell timmert al heel wat jaren aan de weg. Onlangs vierde zijn album 'something more than free' zijn tienjarig jubileum wat de reden is voor deze re-issue. Hierop is ook een nieuw nummer te horen 'should I go missing' dat prima past bij de rest van dit album. In de VS is Jason Isbell een gerenommeerde artiest met maar liefst 6 grammy's op zijn naam. Wat mij betreft mag hij in Nederland ook wel meer aandacht krijgen. Probeer het maar eens. Dit album is een mooie kennismaking. (Jurriën van Rheede)

JAMIE XX In Colour

Van de XX leden was Jamie de eerste maar ook de meest succesvolle die solo ging. Na eerst remixen voor artiesten als o.a. Adele, Florence + the Machine, Gil Scott-Heron durfde Jamie het aan om in 2015 een soloalbum "In color" uit te brengen. Een album dat staat en swingt als een huis. Het lanceerde Jamie internationaal als soloartiest al verlenen de leden van XX wel hun medewerking op "In Color". Tien jaar na dato blijft het een fascinerende plaat die van het begin tot het eind ijzersterk is. Ook live weet Jamie XX met het materiaal van "In Color" te boeien onlangs nog op Lowlands 2025 als hoofd act waarbij hij iedereen happy wist te maken! (Frank de Bruin)

LOVESLIESCRUSHING Bloweyelashwish

Ergens is shoegaze de sm-variant van rockmuziek. En dat maakt van Bloweyelashwish (1992), het debuutalbum van Lovesliescrushing, hét handboek. De band onder leiding van Scott Cortez laat traditionele songstructuren los en bouwt oorverdovende klankwerelden vol gitaarfeedback, galm en etherische, fluisterende vocalen. Het resultaat is zowel meeslepend als desoriënterend, een geluidservaring die aanvoelt als verdwalen in een wazige droom. Een grensverleggend plaat (die nu een re-issue op vinyl beleeft) dat shoegaze naar abstracte, bijna spirituele orgasmes tilt. (Cees Visser)

PROPAGANDA A Secret Wish

In 1985 verraste het Duitse Propaganda de muziekwereld met één van de beste albums van dat jaar. Het toegankelijke en kwalitatief hoogwaardige album bevat de hits Dr Mabuse, P-Machinery en Duel. De uitstekende productie door Trevor Horn maakte het album helemaal af. Niks meer aan doen zou je denken. Toch is er nu een jubileum-album, met een opgepoetste mix waardoor het album weer als nieuw klinkt. Dit is typisch een album dat in de kast hoort van liefhebbers van de betere muziek. (Joost van Loo)

QUEEN A Night At The Opera (Limited edition 50th anniversary)

Het 50 jarige jubileum van Queen's meesterwerk wordt gevierd met een vorstelijke heruitgave. Destijds was het voor de band een album dat hen van de rand van de financiële afgrond moest redden. De heerlijke mengelmoe van stijlen en de aanwezigheid van de uber klassieker Bohemian Rhapsody redde de carrière van de band en was de springplank die de band naar ongekende roem lanceerde. Een album dat in elke muziekcollectie thuishoort. Deze uitgave doet meer dan recht aan haar status van meesterwerk. (Emiel Schuurman)

SPICE GIRLS Forever

Forever, het derde album van de Spice Girls kwam precies 25 jaar geleden uit en dat wordt gevierd met een nieuwe vinyl uitgave. Deze speciale editie (te koop in de kleur red & black marble) bevat de hits Goodbye, Holler en Let Love Lead The Way, zit in een gatefold hoes en bevat vier verzamelbare kunstsprints van de groepsleden die op dat moment de Spice Girls vormden: Melanie B, Melanie C, Emma en Victoria. (Stef Ketelaar)

SUSUMU YOKOTA Sakura

(Lo Recordings)

De Japanse taal kent woorden die hele specifieke situaties en sentimenten uitdrukken. Onderhuidse gevoelens waar westerlingen hele boekwerken (of therapie sessies) voor nodig zouden hebben, die daar worden prachtig teruggebracht tot een enkele krachtige kreet. Komorebi, ofwel de schoonheid van zonlicht dat door de bladeren van een dik bepak bos dwarrelt. Momijigari vertaalt de simpele wens om de natuur in te gaan, enkel om diezelfde bladeren van kleur te zien veranderen tijdens de herfst. Sakura, letterlijk kersenbloesem, staat voor de waardering van het tijdelijke, het vluchtige. Als er één iemand dergelijke observaties van mens en natuur naar geluiden wist te extraheren, was het Susumu Yokota wel. Begonnen als four-to-the-floor house techneut, liet hij het elektrische nachtleven van Tokyo gaandeweg achter voor de nuances van de natuur, klassieke muziek en abstracte kunst. Voor de subtiliteit die in die bijzondere Japanse woorden schuilt. Sakura (2000) kan worden beschouwd als het middelpunt van Yokota's minimal oeuvre, al is er zeker nog ruimte voor drumcomputers, jazzy akkoorden en samples van de grootmeester Harold Budd. Jammer genoeg ging Yokota zelf te vroeg ten onder aan de onvermijdelijke keerzijde van de vluchtigheid en verliet hij deze aarde onder omstandigheden, even mystiek als zijn muziek. De ultieme soundtrack voor een ommetje momijigari, op zoek naar komorebi. (Stef Mul)

NASMAAK/NASMAK Live Gigant 1979/1982

Met het vijftigjarige bestaan van Popodium Gigant in Apeldoorn komen er een hoop herinneringen bovendien. Met het florerende clubcircuit eind jaren zeventig kwamen er ook veel bands langs, waaruit Nasmaak in 1979 komt bovendien. Eerst op de legendarische verzamelaar Uitholling Overdwars, een snapshot van de Nederlands punk scene, daarna met een aantal uitstekende platen. Zelfs de grote John Peel kan niet om hen heen en nodigd ze uit voor een sessie, die niet persé heel succesvol verloopt. In die periode komen ze ook vier keer langs in Gigant, waarvan we nu de optredens uit 1979 en 1982 op vinyl mogen verwelkomen. In 1979 nog met zangeres Truus de Groot, en volledig gedrenkt in de punk/wave beweging van dat moment. In 1982 nemen de heren zelf de vokalen voor hun rekening en is de naam veranderd in Nasmak. Keiharde puntige songs, maar altijd voorzien van uitstekende hooks en vernuftige invallen. Een fraai document waarin maar weer eens bewezen werd dat de Nederlandse punk én Gigant er toe deden. (Jurgen Vreugdenhil).

interview

LE MOTAT

Le Motat zit vol met tegenstrijdigheden. Zo is zijn naam Frans, maar zingt hij gewoon lekker in zijn moedertaal: Nederlands. Ook zijn nieuwste album Het Moment Suprême zit vol contrasten; soms dansbaar, soms ingetogen, met inspiratiebronnen die uiteenlopen van André Hazes tot Gorillaz. Bovendien is het een album, dat in 2025 verschijnt, maar met een middeleeuwse tarot-achtige albumhoes: een ridder met in de ene hand een zon en de andere hand een maan. Weer zo'n mooi voorbeeld van tegenstrijd. Op een dinsdagmiddag in het zonnige Rotjeknor vertelt Tato (Le Motat) me over die tweezijdigheid - maar ook over de symboliek van de albumhoes, de romantiek in moderne tijden, en natuurlijk over Het Moment Suprême.

(Door: Lotte Hurkens)

Extravert en Introvert

"Ik hield altijd het meest van nummers waarop iedereen lekker los kan gaan", vertelt Tato. Met al menig indiedansvloervullertjes op zijn naam - Naar De Klote, Een Uurtje Verliefd, Laserfocus ft. Elmer, en ga zo maar door - komt dat niet als een verrassing. Toch wilde Tato op zijn nieuwste album ook experimenteren met juist de rustige nummers, en hoe je die in een live setting dan toch laat knallen. Zo bijvoorbeeld de track 'Ik Ben Gemaakt', is bijna een soort emotionele ballade. "Ik vond dat heel vet om live te spelen; er is een bepaalde soort concentratie, die anders is dan bij dansnummers. Iedereen is gewoon super stil." Die afwisseling tussen energieën speelt in Tato's leven sowieso een grote rol. "Ik ben heel extravert, maar ook heel introvert. Het wisselt elkaar constant af. Het fragiele gevoel mag er zijn, maar daartegenover staat dan weer een soort explosie."

Symboliek en Romantiek

Die tweezijdigheid, of tegenstrijdigheid, zie je ook terug in de albumcover: een middeleeuws tafereel, waarin een ridder (Le Motat) zowel een zon als een maan in handen heeft. "Ik ben zelf ook geïnteresseerd in spiritualiteit. In die wereld kom je veel symbolen tegen - eeuwenoude symbolen waar super veel betekenis in zit, waarvan de betekenis tegenwoordig een beetje verloren is gegaan. In de middeleeuwen werden ze veel gebruikt, en ik vind het interessant om te kijken: wat betekenen die symbolen nou eigenlijk?"

Ook uit woorden haalt Tato veel inspiratie. Niet zo gek: hij begon ooit als spoken word-artiest. Althans, als je het zo wilt noemen. "Ik heb een moeilijke verhouding met de term 'spoken word'. Het is letterlijk 'het gesproken woord', maar er hangt nu een connotatie aan alsof het een specifiek genre is," vertelt Tato. Maar de connectie met (Nederlandse) teksten is er nog altijd. "Als je bijvoorbeeld kijkt naar bedrijven die bepaalde woorden

claimen, of slogans als 'leef bewust', 'alles is liefde' of 'live laugh love' - de waarde van die woorden wordt minder, terwijl ze eigenlijk superkrachtig zijn."

Tato zoekt graag de grenzen van clichés binnen romantiek op. In zijn nummer Ik Ben Gemaakt zingt hij, met volle overgave: 'Ik ben gemaakt om van jou te houden'. Het duurde dan ook een paar jaar voordat hij dit nummer af kon schrijven. Ik kreeg het bijna niet uit mijn strot om dat te zeggen. Drie jaar geleden, toen ik dit lied schreef, kon ik er nog niks mee, omdat de tekst zó zoet was. Ik dacht: waarom heb ik hier zoveel oordeel over? Terwijl het eigenlijk een heel mooi, liefdevol lied is. Maar als je van iemand houdt, dan kun je die drama soms wel echt voelen. Wat als je dat gewoon met volle overgave zegt? Dat is toch eigenlijk best punk." Tegenwoordig lijkt apathie de norm; te zoetsappig of te cliché zijn we niet meer.

**"Waarom is 'live
laugh love' nu alleen
nog maar grappig?
Wat nou als je dat
echt kan voelen!"**

NONMOT en de Toekomst

Samen met Nonchelage (Maarten Hutman) startte Tato het label NONMOT.

Via Instagram leerden de twee elkaar kennen. "Het was superraar: hij heeft een Franse naam, ik heb een Franse naam, terwijl we allebei Nederlandstalige muziek maken. En het paste ook nog eens heel goed bij elkaar qua sfeer." Voorlopig zijn Le Motat en Nonchelage nog lekker met hun eigen artiestschap bezig. "Le Motat blijft nog lekker - hoe oud ben ik ook alweer... - zo'n zestig jaar lang bestaan en muziek uitbrengen," lacht Tato. Dat doen ze voorlopig onder hun indie-label NONMOT. In de toekomst willen ze ook andere artiesten tekenen, maar, zegt Tato: "Het blijft lekker indie natuurlijk." Zijn droom? "Dat ik op een bepaald punt gewoon twintig albums heb geschreven. Dat ik nog steeds onafhankelijk muziek maak, en er een kasteel aan cd's, lp's en merch is. Een kasteel aan muziek."

Tips van... LE MOTAT

Albums die op de een of andere manier indruk hebben gemaakt, als sleutelplaten gelden, of simpelweg het beluisteren waard zijn — deze week serveert Le Motat ons drie prachtige plaatjes.

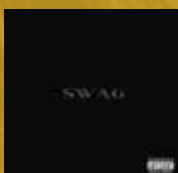
GORILLAZ - Gorillaz

Toen ik 7 jaar was, en ik mijn eerste CD 'K3 - Parels' inmiddels spuugzat was, kocht ik mijn tweede CD: 'Gorillaz' van Gorillaz - uiteraard omdat ik het plaatje zo cool vond. En laat dit nu toevallig nog steeds van grote invloed zijn op mijn muziek.

OKLOU - choke enough

Dit album zet ik op als ik even in een totaal andere wereld wil stappen. Het is vervreemdend, cute en cool tegelijkertijd. Alsof je in een edgy elfenwereld terecht bent gekomen. Binnenkort komt de 'Deluxe'-editie uit met o.a. een ft. met FKA Twigs.

JUSTIN BIEBER - SWAG

Dit was het album wat me dit jaar het meest verbaasde. Geproduceerd door o.a. Mk. Gee en Dijon. Cool om te zien dat de 'indie'-sound wordt omarmd door een superster zoals JB. Of betekent dit juist de ondergang; het begin van de indie-commodification? Anyway, Live Laugh Love!

FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD

THE COMPLETE PLEASUREDOME EXPERIENCE

THE ALBUM | THE DEMO'S AND OUTTAKES
THE SINGLES | THE B-SIDES | THE REMIXES
THE STEVEN WILSON ATMOS MIX | AND MORE...

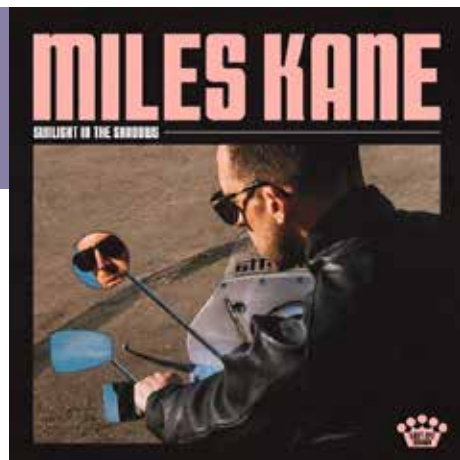
Also available as 2LP and 2CD

MILES KANE

Sunlight In The shadows (Universal / Concord Records)

Op zijn zesde soloalbum biedt de Brit Miles Kane een tijdreis aan door 20e eeuw. Je hoort van alles terug van de soul-, surf-, rock- en punkmuziek uit die tijd. Soms klinkt zijn stem rauw als die van Iggy Pop, soms lichtvoetig als die van The Beatles. Miles Kane was tot 2009 zanger en leadgitarist van The Rascals. In 2011 bracht hij zijn eerste soloalbum uit. Hij is bekend van zijn bijdrage aan The Last Shadow Puppets waarin hij de leadvocals deelt met Alex Turner. Hem kun je kennen van The Arctic Monkeys. Op het nieuwe album staan twaalf nummers waarvan één cover. Sunlight In The Shadows is geproduceerd door Dan Auerbach van The Black Keys. "Dan en ik houden van T. Rex, Motown en The Easybeats en mixten die invloeden op dit album", vertelt Kane. "We hadden zo'n vergelijkbare smaak dat het beangstigend was. Je hoort die gedeelde passie in de muziek. Ik kan niet wachten om ermee te toeren. Het is een album dat live gespeeld moet worden." Catchy nummers als Electric Flower, Love Is Cruel en Without You hebben alles in zich om festivalhits te worden. (Rosanne de Boer)

MAVIS STAPLES
Sad And Beautiful World
(Pias / Epitaph)

Een van de oudste platen in mijn verzameling stamt uit 1959. Toen Uncloudy Day van de Staple Singers verscheen, was Mavis Staples 18 jaar oud, de junior van een familie die zo'n belangrijke muzikale rol zou spelen in de Civil Rights Movement. Vader, zussen en broer zijn niet meer onder ons, maar de majestueuze stem van Mavis Staples is gelukkig nog niet verstomd. 86 is ze inmiddels, met recht een levende

legende, eentje die van geen ophouden weet. Waarom zou ze ook? Ze heeft nog steeds genoeg te melden, zo blijkt ook weer uit dit nieuwe album. Na het zeer geslaagde *We Get By* uit 2019, geschreven en geproduceerd door Ben Harper, kiest ze nu voor een andere aanpak. Producer van dienst is nu Brad Cook, die een album in de stijl van de Nitty Gritty Dirt Band's *Will The Circle Be Unbroken* voorstelde. Een communityplaat met uiteenlopende gasten en een greep uit de mooiste liedjes van anderen. Onder meer Buddy Guy, Bonnie Raitt, Jeff Tweedy, Derek Trucks, Katie Crutchfield, MJ Lenderman en Justin Vernon laten zich van hun beste kant horen op het bluesy en zeer sterke *Sad And Beautiful World*, maar Mavis Staples is het stralende middelpunt. Haar stem brengt hoop en troost in deze duistere tijden. (Marco van Ravenhorst)

BOB DYLAN
Through The Open Window – Bootleg Series
Vol 18: 1956-1963
(Sony / Columbia)
 4LP boxset, 8CD boxset

'Let the good times roll,' zingt een piepjonge Bob Dylan in het eerste nummer van het achttiende deel van de Bootleg Series. De geluidskwaliteit laat te wensen over, maar verwonderlijk mag dat niet zijn: het betreft een thuisopname uit 1956. Dylan is dan nog hoorbaar beïnvloed door Little Richard, maar al snel maakt de rock 'n' roll plaats voor de maatschappelijk geëngageerde folk van Woody Guthrie. Dylan gaat ook zelf schrijven, waarbij Guthrie geëerd wordt in *Song To Woody*. De razendsnelle ontwikkeling in vooral de kwaliteit van Dylans teksten is goed te

horen op de derde schijf, waarop Dylan zijn eigen nummers zingt in *Folksingers Choice*, de radioshow van Cynthia Gooding. Ook zijn optredens bieden meer en meer plaats aan eigen nummers en *Blowin' In The Wind* is een instant klassieker. De vierde schijf biedt voornamelijk outtakes en alternatieve versies van *The Freewheelin' Bob Dylan*. Dankzij nummers als *A Hard Rain's A-Gonna Fall* en *Don't Think Twice, It's All Right* groeit Dylans faam, terwijl een alternatieve versie van *Mixed Up Confusion* laat horen dat Dylan in 1962 al heel even elektrisch gaat. In de kleine cafés van de eerste jaren treedt Dylan al snel niet meer op, met als hoogtepunt van deze box op cd 7 en 8 een zelfverzekerd optreden uit 1963 in de Carnegie Hall in New York. Net zoals de eerdere delen van *The Bootleg Series* bevat de box een zeer gedetailleerd boekwerk met uitstekende liner notes. Voor wie acht cd's van de vroege Dylan wat al te veel van het goede vindt, is er ook een 2cd of 4lp-versie. (Henri Drost)

Desert Island Disc

EMILIO SANTIAGO
Mais Que Um Momento
(Universal)

Nee, Mais Que Um Momento is niet een Portugese verbastering van Cruijffs Un Momento Dado. Het is de plaat waarmee Emilio Santiago liet horen "meer dan een momentopname" te zijn. Waar hij zijn diepe stem hiervoor veelal leende aan ondergesneeuwde parels uit het Braziliaanse songbook, met prachtige versies van Donato's en Gilberto Gil's Bananeira, Jorge Ben's Brother en Marcos Valle's Depois en La Mulata, durfde de zanger op Mais Que Um Momento noordelijker te kijken. Opener O Amiga De Nova York verklapt het stiekem al een beetje: Santiago refereert aan de sexy soul, dansbare disco en slicks synth-pop die inmiddels uit de US is komen overwaaien. Zijn tropisch warme stem, dieper dan Foz de Iguazu, leent zich uitstekend voor zowel uptempo beats als langzamere ballads. Als Johnny Hartman en John Coltrane vergezelt hij de saxofoon op het schitterende Coragem Pra Se Separar. Het titelnummer is samba-disco met synths die niet zouden misstaan op een Azymuth vehikel, evenals vroege Yellow Magic Orchestra. Het slotstuk is een spirituele slow jam waar zelfs Andy Bey en Leon Thomas trots op zouden zijn. Met zo'n overduidelijke 80s saus mag het geen verrassing heten dat het Braziliaanse boogiemonster Lincoln Olivetti achter de 1's en 2's (en 3's en 4's) zat. Eens te meer bevestiging dat we blij mogen zijn dat Emilio Santiago zijn carrière als diplomaat en zijn nobele streven om eindelijk iemand van kleur op de schilderijen in de Braziliaanse ministeries te krijgen liet liggen om een van 's lands beste crooners te worden! Eindelijk weer voor een goede prijs -en niet als flinterdun 80s Philips plakkaatje- te verkrijgen op vinyl. (Stef Mul)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur die in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Deze editie...

OUTKAST

Stankonia (25th Anniversary)

(Laface)

'The South Got Something To Say'..... dat waren de iconische woorden van Andre 3000 toen Outkast de Source-award won voor Best New Group in 1995. Even voor de duidelijkheid: Dit was het jaar waarin de East Coast/ West Coast beef zijn hoogtijdagen beleefde. In het hol van de leeuw (New York) kregen deze jonkies uit Atlanta de prijs uitgereikt onder luid gejoel vanuit het publiek. Little did they know dat Outkast uit zou groeien tot één van de meest toonaangevende, creatieve, maatschappijkritische en urgente groepen in het HipHop-landschap. Andre 3000 wordt door veel kenners gezien als één van de allerbeste lyricists met die kenmerkende, bij tijd en wijle onnavolgbare flow met in zijn kielzog de immer solide Big Boi in de zelfgekozen schaduw van stijlcoön Andre 3000. 'Stankonia' uit 2000 is het 4e album van de mannen en dit is het eerste album waarop het energieniveau beduidend hoger ligt dan op de voorgaande albums. Er wordt veel gespeeld met tempowisselingen, de P-funk is onmiskenbaar aanwezig en de soul spat letterlijk uit je speakers. Buiten het feit dat 'Stankonia' natuurlijk de enorme hits 'Ms. Jackson' en 'So Fresh & So Clean' afleverde, doen voor mij toch 'Gasoline Dreams' (doet denken aan Public Enemy!), het supersnelle 'B.O.B.' en 'Spaghetti Junction' mijn hart sneller kloppen. Maar 'Stankonia' heeft alles in zich om alle muziekliefhebbers te bekoren, want het album is genre-overstijgend. Je hoort hartverscheurende soul, vuige funk, psychedelische Jimi Hendrix-invloeden, maar bovenal HipHop in zijn puurste vorm. Meer dan terecht ook dat deze onvervalste HipHop Classic een prachtige 25th Anniversary Edition verdient op prachtig vinyl. Een must-have voor iedereen die zich ook maar enigszins HipHopper waant. Five Star Deluxe!!! (Dirk Monsma)

A photograph of a person with dreadlocks singing into a microphone. The scene is bathed in a strong green light. In the background, a large, inflated green dinosaur head is visible. The person is wearing a dark shirt and has a microphone in their mouth. The overall mood is vibrant and energetic.

***"Le Guess Who? exists to promote sounds
that are often overlooked,
and to platform fresh perspectives
on what is possible in music."***

Achter De Schermen

Le Guess Who?

Elke november neemt Le Guess Who? de hele stad Utrecht over, met meer dan 150 artiesten die optreden in popzalen, theaters, kerken, clubs, loodsen en meer. Het festival staat bekend als een plek voor grensverleggende muziek en cultuur. Maar hoe ontstaat zo'n bijzondere invulling? En wat gebeurt er achter de schermen van U?, het gratis toegankelijke stadsprogramma dat onderdeel is van het festival? We spraken met programmeur Bethany en coördinator Dafne over hun drijfveren, uitdagingen en de unieke werkwijze die Le Guess Who? zo bijzonder maakt.

(Door: Simon Arends)

Le Guess Who?

Bethany programmeert zowel voor Le Guess Who? als U?. Met een achtergrond in gender- en postkoloniale theorie richt zij zich op het samenstellen van een zo divers mogelijke line-up. Volgens Bethany ligt de kern van Le Guess Who? in het samenbrengen van verschillende stemmen en visies die bijdragen aan meer empathie en begrip voor de menselijke ervaring. Kunst en muziek kunnen mensen op een zachte, maar krachtige manier raken; en zo perspectieven veranderen. Volgens Bethany helpt het festival om mensen echt naar elkaar te laten luisteren en elkaar te laten zien. Dat brengt verbinding teweeg. Tegelijkertijd vormt het ook een kritische reflectie op de muziekindustrie. Zo gaat Le Guess Who? vaak tegen gevestigde normen in, zowel in zijn werkwijze als in zijn inhoud.

Radicale programmering

Bethany legt uit dat Le Guess Who? werkt vanuit het idee van radicale programmering. Dat betekent: programmeren op basis van gelijkwaardigheid, empathie en menselijkheid, als reactie op een muziekindustrie die sterk verbonden is met koloniale structuren en kapitalistische uitbuiting. Ze willen een alternatief bieden waarin rechtvaardigheid voorop staat. Op een praktisch niveau werkt het team niet vanuit een lijst met bekende namen, maar vanuit "kleuren, bubbels en werelden", oftewel: verhalen en perspectieven die aandacht verdienen. Er wordt bewust afstand genomen van een overmatige focus op de VS en het VK. In plaats daarvan kijken ze: Welke stemmen missen we? Welke verhalen zijn urgent?

Daarbij is het belangrijk te erkennen dat het team zelf ook blinde vlekken heeft. Daarom werkt Le Guess Who? met externe curatoren: artiesten, gemeenschappen en andere betrokkenen die ieder hun eigen deel van het programma samenstellen, met volledige zeggenschap. Zo ontstaat er een veelheid aan perspectieven binnen één festival. Dit gaat echter niet zonder uitdagingen. "We vechten tegen ongelijkheid in gages (vergoedingen die artiesten krijgen voor een optreden in de muziek- en entertainmentindustrie) en bureaucratische hindernissen zoals visa-aanvragen," legt Bethany uit. "Daarnaast vraagt deze zorgvuldige manier van werken meer tijd en middelen dan de meeste organisaties beseffen. Maar dat is nodig om écht inclusief en rechtvaardig te zijn."

Communities staan centraal bij U?

Dafne begon haar avontuur vier jaar geleden als stagiair bij Le Guess Who?. Inmiddels coördineert ze het stadsprogramma U? en houdt ze het overzicht; van de programmering en administratie tot de communicatie en het team. Voor haar is het essentieel dat de diverse programma's van U? goed met elkaar in verbinding staan en dat elke gemeenschap haar eigen stem behoudt. "Amplifying local communities from the fringe, U? is Utrecht's radical playground for experimentation, co-creation and conversation."

Dafne benadrukt dat U? zich onderscheidt door het eigenaarschap dat het aan locaties, curatoren en communities geeft. Elk jaar begint ze met gesprekken met venue-partners om te leren van voorgaande edities. Daarna volgt een zorgvuldig selectieproces voor community curatoren, die programma's maken die authentiek zijn voor hun achterban. "Niet elk onderdeel van U? is voor iedereen bedoeld," vertelt Dafne. Sommige programma's zijn bewust gesloten voor het brede publiek om de integriteit van kwetsbare gemeenschappen te waarborgen. Dat is soms moeilijk uit te leggen, want het kan lijken alsof er 'niets' gebeurt, terwijl juist achter de schermen waardevolle verbindingen worden gelegd.

De samenwerking met venues is soms ook een spanningsveld, vooral omdat niet elke locatie meteen begrijpt wat het betekent om met een community te werken. Dafne ziet haar team als een schakel die enerzijds duidelijk grenzen stelt om de belangen van de communities te beschermen, maar anderzijds met empathie communiceert om de dialoog op gang te brengen.

Een festival als katalysator

Wat Le Guess Who? en U? zo uniek maakt, is de combinatie van radicale programmering, gemeenschapsgericht werken en het creëren van ruimte voor echte uitwisseling en reflectie. Het laat zien dat een festival meer kan zijn dan alleen muziek. Het kan een plek zijn waar

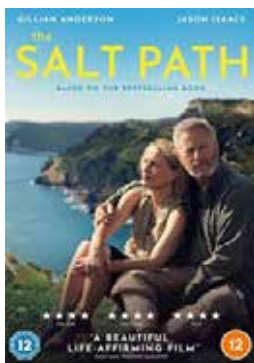
solidariteit, empathie en rechtvaardigheid concreet worden; en waar iedere stem telt binnen het kleurrijke mozaïek van menselijke creativiteit

FILMS

Hot Milk (regie: Rebecca Lenkiewicz, 2025)

Hete melk. Symbool voor een ongezonde nabijheid. Rose heeft een bijzondere ziekte die haar permanent tot haar rolstoel kluistert; er is echter fysiek niks mis met haar benen. En toch kan ze niet lopen. Samen met haar dochter Sofia gaat ze naar een kliniek die haar zou kunnen genezen van deze mysterieuze ziekte. Sofia gaat al heel haar leven aan haar moeders ziekte eronderdoor, en haar narcistische moeder heeft hier allesbehalve oog voor. De spanningen zijn extreem tastbaar en de setting van een zwoel Spaans dorpje maakt alles extra benauwend. Wanneer Sofia een mysterieuze vrouw op een paard ziet, is dat de mogelijke uitweg. Een pulserend moreel dilemma, verbeeld in een idyllische maar claustrofobische plek. (Tatum Luiten)

The Salt Path (regie: Marianne Elliot, 2024)

Een liefdevol drama met Gillian Anderson en Jason Isaacs, die het echtpaar Raynor en Moth vertolken, naar het memoir van Raynor Winn. Wanneer Raynor en Moth door deurwaarders hun huis uit worden gezet, besluiten ze om de South West Coast Path te lopen. Niet als recreanten, maar als daklozen. We volgen de twee tijdens een tocht vol met tegenslagen, maar ook met hoop in de veerkrachtigheid van de mens. Uiteraard weten deze iconische acteurs een chemie te creëren die aanstekelijk is en laat zien hoe liefde en plezier ook in de slechte situaties in het leven houvast kan geven. (Tatum Luiten)

Être et avoir (regie: Nicolas Philibert, 2002)

De hartveroverende documentaire Être et Avoir krijgt een geremasterde heruitgave. In Frankrijk bestaan er op het platteland nog vele schooltjes waar een klas alle leeftijden bevat. Een bijzondere dynamiek die Philibert kalmt en afstand laat vastleggen. Op deze manier ervaar

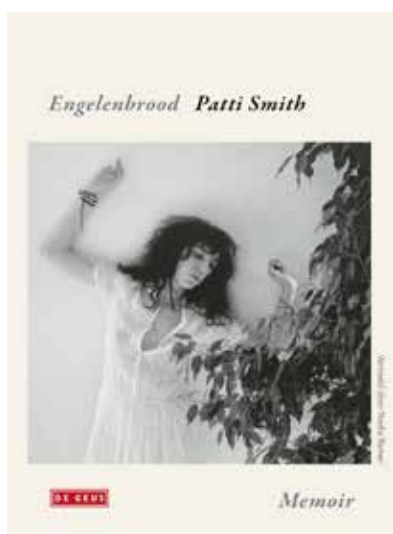
je kleine kindermomenten van plezier en drama op een eerlijke, observerende manier. Hij bewijst dat er wonderlijkheid in het alledaagse schuilt en dat je daar enkel voor hoeft te kijken en te luisteren. Nu deze film al meer dan twintig jaar oud is, geeft deze film wellicht een extra laag comfort, namelijk die van de nostalgie naar een kinderlijke wereld zonder de digitale wereld waar we tegenwoordig vaak mee worstelen. (Tatum Luiten)

BOEKEN

HENK VAN DER SLUIS

Het verhaal van HET en de hit Ik heb geen zin om op te staan. Fan van het eerste uur Henk van der Sluis schreef een prachtig geïllustreerde biografie van de Amsterdamse 'pop-art' band HET. Zoals de boektitel al aangeeft is de groep voor altijd verbonden met hun eerste singeltje Ik heb geen zin om op te staan, tevens hun enige grote hit (in december 1965 nummer 9 in Veronica's Top 40). Een publiciteitsstunt met de bandleden in een ledikant op de Dam leidde tot verkeerschaos, maar ook veel aandacht voor de single! Het liedje is later veel gecoverd, onder andere door Neerlands Hoop, Henny Vrienten en Spinvis, en maakt zodoende deel uit van het collectieve nederpop geheugen. Grote man achter de band en componist van Ik heb geen zin was Bob Boubier (1935-2019), die ook ZZ en de Maskers bedacht. HET kende tussen 1965 en 1968 vier opeenvolgende formaties, die in totaal vijf singles en een ep maakten. Van der Sluis zocht daar werkelijk alles over uit en verwerkte dat in dit leuke boek. (Peter Sijnke)

PATTI SMITH – Engelenbrood

Hoewel de Godmother of Punk ons al eerder heeft verblijd met schitterende herinneringen aan periodes uit haar leven (Just Kids en M Train), is Engelenbrood een veel diepere duik in haar jeugd en vormende jaren. De titel verwijst naar de kleine momenten van goedheid en geluk die ze in haar jeugd ervaart; het zijn de momenten die haar hebben gevormd tot de persoon die ze nu is. Niet dat dat allemaal gemakkelijk gaat. In veel van Smiths werk sijpelt het verlies van haar man Fred 'Sonic' Smith door, die in 1994 op slechts 45-jarige leeftijd overleed. Verlies is sowieso het kernthema: het verlies van grootouders, vriendinnen en het verlies van haar jeugd door jaren van isolatie als gevolg van tuberculose. Kunst wordt haar ontsnapping, en nadat ze haar jeugd heeft doorgebracht met de teksten van Arthur Rimbaud, beseft ze na het beluisteren van Another Side of Bob Dylan in 1964 dat — quote — "de heilige hand van de poëzie opnieuw is uitgevonden." Dat moment inspireerde haar artistieke ontwaken en haar band met moderne poëzie, muziek en kunst. (Jurgen Vreugdenhil)

SIWERT HOOGENBERG/JAN WESTERHOF Gigantisch Luid En Tegendraads

Houden van muziek en opgroeien in Apeldoorn en omstreken, betekende maar één ding : in het weekend naar Gigant. De club is inmiddels opgegaan in een groter cultureel centrum, maar kende zijn oorsprong toch echt in het alternatieve circuit van de jaren zeventig. Vijftig jaar bestaat het inmiddels, reden voor oprichters Hoogenberg en Westerhof om de archieven eens op zijn kop te zetten en te spreken met allerhande figuren die door de jaren heen een rol hebben gespeeld in deze roemruchte geschiedenis. Roemrucht zeker, want de namen die speelden in het oorspronkelijke gebouw aan de Schoolstraat, nu niks meer van over, tartten de verbeelding. Mink DeVille, Simple Minds, Los Lobos, Echo & The Bunnymen, U2 (!), Nirvana (!!), om nog maar te zwijgen van het historische besef wat men aan de dag legde door ook Bo Diddley en Sonny Terry & Brownie McGhee te ontvangen. De tijdreis waarop dit boek je meeneemt is gelardeerd met prachtige fotografie van Roy Tee en huisfotograaf Richard Bosker. Oud-medewerkers en aanwaaiende gasten als Roel Bentz van den Berg en Jan Douwe Kroeske delen hun herinneringen. Waarmee het niet alleen de geschiedenis van Gigant is geworden , maar vooral een tijdreis langs de muziek, in alle vormen, van de afgelopen vijftig jaar. (Jurgen Vreugdenhil)

Komt dat zien... en horen:

De presentatie van dit boek is op 16 november, 15.00 uur in Gigant (Nieuwsstraat 377 te Apeldoorn), met een optreden van Nasmak. Iedereen is welkom.

Interview

SIWERT HOOGENBERG

50 jaar Poppodium Gigant is niet alleen een feest voor de vele bezoekers die hier hun muziekhelden zagen optreden, maar ook voor liefhebbers overal. Met een prachtig boek hebben Gigant medeoprichters Siwert Hoogenberg en Jan Westerhof niet alleen de geschiedenis van Apeldoorn's trots in beeld gebracht, maar ook vijftig jaar live muziek in Nederland. Een mooie gelegenheid om Siwert op te zoeken tussen zijn imposante verzameling boeken en LP's.

(door Jurgen Vreugdenhil, foto: Roy Tee)

Siwert, ik stel me de oprichting van Gigant, midden jaren zeventig, voor als een groep liefhebbers die er samen voor gingen.

SH: Totaal niet, het was strijd, op het scherpst van de snede! Het IKB, de internationale Communistenbond moest zichzelf op de kaart zetten en wilde iets met een jongerencentrum in Apeldoorn. Jan (Westerhof, mede-auteur) en ik wilden de muziek. Op een gegeven moment hield het IKB het voor gezien en werd hun plaats ingenomen door het JAC (Jongeren Advies Centrum). Zij zochten het weer in de opvang. Dat werd een hele strijd tussen verschillende vrijwilligers, tot en met ingezonden brieven in de krant, hoe de gemeente het in zijn hoofd haalde om dit zootje ongeregeld subsidie te geven. Viel trouwens wel mee, zo'n 10.000 gulden.

Dus de titel van het boek (Gigantisch Luid En Tegendraads), klopt ook wel.

Zeker! Wij hadden natuurlijk de muzikale wind mee. Er gebeurde van alles. Een tijdje ervoor zagen wij in Arnhem Dr. Feelgood optreden. Met Lee Brilleaux en Wilko Johnson. Dat was voor ons een openbaring. De essentie van rock 'n roll. De Marquee club in Londen, zonder aan de Sociale academie opgeleide beroepskrachten maar met een professionele benadering van de muziek was een andere inspiratie bron om een podium in Apeldoorn op te zetten.

De muziekscene was best wel een beetje ingekakt begin jaren zeventig. In het kielzog van Dr. Feelgood gebeurde er van alles in Engeland waar weer pit en vuur in zat, en niet lang daarna volgde de Newyorkse punk. En ook een keur aan Nederlandse punkbandjes, Phoney & the Hardcore, The Streetbeats, Brood, Nasmaak. Hier moest iedereen daar nog aan wennen. Bij het eerste Gigant concert zat iedereen netjes op de grond. Dat was van korte duur, want niet snel daarna was de vloer bezaaid met glas en peuken.

Tegenwoordig staat alles meteen op internet, toen duurde het waarschijnlijk wel even voordat stromingen ook hier bekend werden.

Dat kon wel even duren ja, en daar hadden we als club dus ook een rol in. In het kielzog van de punk en new wave kwamen er opeens allerlei Engels bands deze kant op.

Had dat ook een effect op lokaal talent?

Vanuit Paradiso en de Stichting Popmuziek werden D-days georganiseerd dat een opkomende Nederlandse band koppelde aan een lokale band als voorprogramma. De eerste in de rij was een optreden van Nasmaak (het latere Nasmak), waarvan dat optreden ook op de LP staat (Zie elders in dit nummer). Later volgden ondermeer Mecano, Sammy America's Gasphetti, the Cylinders. Maar vanuit Apeldoorn was het toch vaak traditionele Blues of Bluesrock wat we konden bieden. Daar is niet veel van blijven hangen.

Was je altijd afhankelijk van wat er aangeboden werd, of kon je daar zelf nog een rol in spelen?

Het was echt wel een strijd om in het rijtje van toonaangevende clubs te komen, maar op een gegeven moment speelden de meeste bands toch in de grote steden in het westen, in Groningen voor noord-Nederland en in Gigant in het oosten, dat was wel mooi. Paradiso liet af en toe wat steken vallen, waardoor we op de kaart kwamen. Zo boekten ze The Only Ones niet, waardoor die bij ons terecht kwamen. Een fantastisch concert.

Ik las de New Musical Express en luisterde vooral naar John Peel, echt een grote held. Daardoor was ik op de hoogte en kon ik schakelen. Het was dan ook een enorme eer toen er voor het eerst een recensie van een Gigant concert in de NME terecht kwam.

Op een gegeven moment wist de pers jullie toch wel te vinden. In het boek wordt daar mooi over verteld door Roel Bentz van den Berg.

Dat was enorm belangrijk. De gemeente Apeldoorn bleef ons met argusogen bekijken. Opeens kwamen er verhalen in het NRC over concerten in Apeldoorn. Een week later stonden de eerste PvdA wethouders in de zaal. Als het NRC erover schreef, moest het toch wel wat zijn...het maakte ons leven iets gemakkelijker.

Er hebben echt grote namen gespeeld. Er wordt altijd gesproken over Nirvana, maar in de begintijd toch ook U2, The Simple Minds, Mink DeVille. Had je in de gaten dat dat groot ging worden?

Vier jongelui uit Ierland komen in Apeldoorn spelen, stond er als aankondiging in de krant. 125 betalende bezoekers. Geen mens wist dat ze ooit zó groot gingen worden. Ik had het ook niet verwacht, er waren bands waar nu niemand meer van gehoord heeft, die ik dat eerder had toebedacht. Er staat een mooie foto van dat concert in het hoesje van een verzamel CD van hen, dat is dan weer een mooie herinnering.

Je bent zelf in 1985 vertrokken, spijt?

Nee, zeker niet. Het was een fantastische tijd, maar de scene begon te veranderen en live-circuit daarmee ook, wat zich ook doorgezet heeft. Ik kijk met heel veel plezier terug.

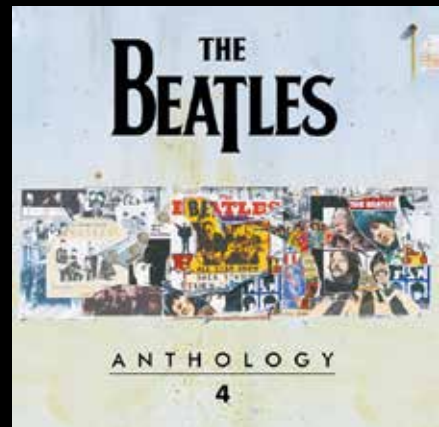
En de onmogelijke vraag, wat waren de mooiste concerten?

Hahaha, ik noem graag iets, maar morgen zal het weer anders zijn...Only Ones, The Fall, Mink DeVille, TC Matic, Nasmak, Gladiators....En Mano Negra, Pere Ubu, Glenn Branca....als je nog meer namen wilt....

BINNENKORT BINNEN

- 14 november Drive-By Truckers – The Definitive Decoration Day
Everything But The Girl - The Best of Everything But the Girl
FKA Twigs: Eusexua Afterglow
Jake Xerxes Fussell & James Elkington – Rebuilding
Runo Plum – Patching
Sword II – Electric Hour
- 21 november The Beatles – Anthology 4
Ella Eyre – Everything, In Time
Sharp Pins – Balloon Balloon Balloon
Yungblud & Aerosmith – One More Time
Leisure – Welcome To The Mood
Rufus Wainwright – I'm A Stranger Here Myself
- 28 november Kensington – First Rodeo
Madonna – Bedtime Stories reissue
- 5 december Melody's Echo Chamber – Unclouded
Roddy Ricch – The Navy Album
Jacob Collier – The Light For Days
Tom Smith – There Is Nothing In The Dark That Isn't There In The Light
Celia Cruz – The Queen Of Salsa
- 12 december Pink Floyd – Wish You Were Here (50th Anniversary)
Jad Fair & Yo La Tengo – Strange But True
This Is Lorelei – Holo Boy
- 9 januari Dry Cleaning – Secret Love
Zach Bryan – With Heaven On Top
- 30 januari Joyce Manor – I Used To Go To This Bar
- 20 maart Gorillaz – The Mountain

MELODY'S ECHO CHAMBER – UNCLOUDED

Tame Impala mag nu dan wel een compleet andere muzikale stijl zijn opgegaan met zijn nieuwste album Deadbeat, maar het begon allemaal bij dromerige, psychedelische rock. Het was precies dát gruisige, dromerige geluid dat Melody's Echo Chamber inspireerde om volledig in die sfeer haar eerste, gelijknamige album uit te brengen. Het is dan ook geen verrassing dat Kevin Parker (van Tame Impala) uiteindelijk dat album produceerde. Nu verschijnt binnenkort Melody's nieuwste album 'Unclouded'. Waar ze vroeger eigenlijk altijd met haar hoofd - en ook haar muziek - in de wolken zat, staat de met dit album wat steviger op de aarde. Een citaat van animator Hayao Miyazaki inspireerde haar om te reflecteren op belangrijke zaken uit het leven, zoals balans en vergankelijkheid.

TOM SMITH – There Is Nothing In The Dark That Isn't There In The Light

The Editors lijkt al een tijdje aan hun achtste plaat bezig, maar de kans dat wij hier iets van horen in de nabije toekomst lijkt toch klein. Tom Smith was namelijk druk in de weer met zijn eigen solo-plaat! Het lijkt geen keiharde rock-knaller te zijn, aan de hand van de singles. Meer een rustige, eerlijke en minimalistische plaat. Niet te groots, en niet te gek. Comfortabel en makkelijk in het gehoor en zo dus een perfecte release voor de koude decembermaand.

DRY CLEANING – Secret Love

De absurde spoken word praat-postpunk band Dry Cleaning is terug met Secret Love. Geproduceerd door indietovenares Cate Le Bon keren ze terug een ode aan... de vriendschap. De romantische liefde is al eindeloos vaak bezongen, een onvermoeibaar onderwerp lijkt het. Vriendschap, gek genoeg, lijkt in de (muziek)wereld ondergewaardeerd. De muzikale soundscapes van de bandleden brengen Florence Shaw's mysterieuze, absurde spoken word tot een nieuw level. Tijd om je vrienden in het zonnetje te zetten met de nieuwste Dry Cleaning plaat?

JACOB COLLIER – The Light For Days

Het is moeilijk om voor te stellen dat zelfs muzikaal wonderkind Jacob Collier soms tegen moeilijkheden aan loopt. Zo had hij maar liefst vier jaar nodig om Djesse Vol. 4 af te maken. Nu gaat hij voor zijn nieuwste album het hele roer omgooien. Hij houdt het klein: geen enorme koren, geen ingewikkelde harmonieën, geen duizend verschillende instrumenten, en geen jarenlang gekeutel over het afmaken van een album. Alleen een vijf-snarige gitaar en zijn stem. Oh, en hij heeft dit album geschreven en opgenomen in slechts 4 dagen dit keer. Ook is dit het eerste album sinds In My Room die 100% door Jacob zelf is gemaakt.

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

NO RISK DISC

NUSANTARA BEAT
Nusantara Beat

GRAND CRU

SOULWAX
All Systems Are Lying

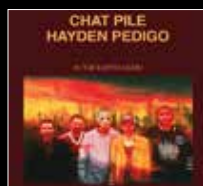
LUISTER TRIPS

BAR ITALIA
Some Like It Hot

BRØGEAL
Tuesday Paper Club

CHAT PILE/H. PEDIGO
In The Earth Again

JONATHAN
JEREMIAH
We Come Alive

JID
God Does Like Ugly

KRAAK EN SMAAK
Velvet Seas

THE LAST DINNER
PARTY
From The Pyre

SOMBR
I Barely Know Her

ANNA VON
HAUSSWLFF
ICONOCLASTS

WHITNEY
Small Talk

XL
RECORDINGS